Samael Aun Weor
MAREA REBELIUNE

□ Capitolul 1 □
VIAȚA □

Chiar dacă pare incredibil, este foarte sigur și cu totul adevărat că această atât de mult trâmbițată civilizație modernă este teribil de urâtă, nu întrunește caracteristicile transcendentale ale simțului estetic, este lipsită de frumusețe interioară.

Prea mult ne mândrim cu acele dezgustătoare clădiri dintotdeauna, care par adevărate vizuini de șoareci. Lumea a devenit teribil de plictisitoare, aceleași străzi dintotdeauna și pretutindeni locuințele îngrozitoare.

Acest lucru a devenit obositor în nordul și în sudul, în estul și în vestul lumii. Este aceeași monotonie dintotdeauna, îngrozitoare, dezgustătoare, stearpă. Modernism! exclamă lumea. Părem adevărați păuni înfumurați cu costumul pe care-l purtăm și cu pantofii foarte strălucitori, chiar dacă pretutindeni umblă milioane de nefericiți înfometați, subnutriți, sărmani.

Simplitatea și frumusețea naturală, spontană, ingenuă, lipsită de artificii și de farduri vanitoase, au dispărut la sexul feminin. Acum suntem moderni, așa e viața. Oamenii au devenit teribil de cruzi, caritatea a încetat, nimănui nu-i mai este milă de nimeni.

Vitrinele luxoaselor magazine strălucesc cu mărfuri splendide care în mod categoric nu sunt accesibile nefericiților. Singurul lucru pe care îl pot face acești paria ai vieții este să contemple mătăsuri și bijuterii, parfumuri în sticluțe luxoase și umbrele de ploaie; a vedea fără a putea atinge, un supliciu asemănător celui lui Tantal.

Oamenii acestor vremuri moderne au devenit extrem de grosolani; parfumul prieteniei și aroma sincerității au dispărut cu desăvârșire. Mulțimile supraîncărcate de impozite gem; toată lumea are probleme; ni se datorează și datorăm; suntem dați în judecată și nu avem cu ce plăti; preocupările distrug mințile, nimeni nu trăiește liniștit.

Birocrații având curba fericirii reliefată pe burta lor și cu

un trabuc bun în gură, pe care se sprijină psihologic, fac în gând jonglerii politice, fără a le păsa nici cât negru sub unghie de suferința poporului. Nimeni nu este fericit în aceste vremuri, și cu atât mai puțin clasa de mijloc, aceasta aflându-se între ciocan și nicovală. Bogați și săraci, credincioși și necredincioși, comercianți și cerșetori, pantofari și tinichigii, trăiesc pentru că trebuie să trăiască, își îneacă necazurile în vin și ajung chiar să se drogheze pentru a scăpa de ei înșiși.

Oamenii au devenit răutăcioși, bănuitori, neîncrezători, vicleni, perverși; acum nimeni nu mai crede în nimeni; se inventează zilnic reguli noi, certificate, restricții de tot felul, documente, împuterniciri, etc. Și oricum nimic din toate acestea nu mai servește, șmecherii râd de toate aceste prostii: nu plătesc, se sustrag legii chiar dacă trebuie să facă închisoare.

Nici o meserie nu aduce fericire, simțul adevăratei iubiri s-a pierdut și oamenii se căsătoresc azi și divorțează mâine. Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, rușinea organică nu mai există, lesbianismul și homosexualitatea au devenit mai obișnuite decât spălatul pe mâini.

Să știm ceva despre toate acestea, să încercăm să cunoaștem cauza atâtor putreziciuni, să cercetăm, să căutăm, este cu siguranță ceea ce ne propunem în această carte. Vorbesc în limbajul vieții practice, dornic să știu ce se ascunde în spatele acelei măști îngrozitoare a existenței. Gândesc cu voce tare, iar șarlatanii intelectului să spună ce au ei chef.

Teoriile au devenit deja obositoare și chiar se vând și se revând pe piață… și atunci?

Teoriile servesc doar pentru a ne crea preocupări și a ne amărî și mai mult viața.

Pe bună dreptate a spus Goethe: „Orice teorie este gri, și verde este doar arborele cu fructe de aur, care este viața”…

Bieții oameni au obosit deja de atâtea teorii, acum se vorbește mult de pragmatism, trebuie să fim practici și să cunoaștem cu adevărat cauzele suferințelor noastre.

▫ *Capitolul 2* ▫
CRUDA REALITATE A FAPTELOR ▫

În scurt timp, milioane de locuitori ai Africii, Asiei și Americii Latine ar putea să moară de foame. Gazul pe care îl împrăștie sprayurile poate distruge radical ozonul atmosferei terestre.

Unii savanți prevăd că până în anul 2000, subsolul globului nostru terestru se va epuiza. Speciile marine mor din cauza contaminării mărilor, acest lucru este deja demonstrat.

Fără îndoială, în ritmul în care mergem, spre sfârșitul acestui secol toți locuitorii marilor orașe vor trebui să poarte Măști de Oxigen pentru a se proteja de fum. Dacă se continuă contaminarea în modul alarmant actual, în scurt timp nu se va mai putea mânca pește, acesta trăind în astfel de ape, total contaminate, va fi periculos pentru sănătate.

Înainte de anul 2000 va fi aproape imposibil să mai găsim vreo plajă unde să ne putem scălda în apă curată. Din cauza consumului exagerat și exploatării solului și subsolului, în scurt timp pământurile nu vor mai putea produce elementele agricole necesare pentru alimentația oamenilor.

„Animalul Intelectual”, în mod greșit numit om, contaminând mările cu atâtea gunoaie, otrăvind aerul cu fumul mașinilor și al fabricilor sale, distrugând Pământul cu exploziile sale atomice subterane și cu abuzul de elemente dăunătoare pentru scoarța terestră, este clar că a supus planeta Pământ la o lungă și înspăimântătoare agonie care, fără îndoială, va trebui să se sfârșească printr-o Mare Catastrofă.

Cu greu va putea trece lumea pragul anului 2000, căci „Animalul Intelectual” distruge mediul natural cu o viteză alarmantă. „Mamiferul Rațional”, în mod eronat numit om, se încăpățânează să distrugă Pământul, vrea să-l facă de nelocuit și este evident că reușește.

În ceea ce privește mările, este vădit că acestea au fost transformate de toate națiunile într-un fel de Mare Groapă de Gunoi. Șaptezeci la sută din tot gunoiul lumii, se duce în fiecare dintre mări.

Enorme cantități de petrol, insecticide de tot felul, numeroase substanțe chimice, gaze otrăvitoare, gaze neurotoxice, detergenți, etc., sunt pe punctul de a distruge toate speciile vii ale Oceanului. Păsările marine și planctonul atât de indispensabil vieții, sunt distruse. În mod incontestabil, anihilarea Planctonului Marin este de o gravitate incalculabilă, pentru că acest microorganism produce șaptezeci la sută din Oxigenul Terestru. Prin intermediul cercetării științifice s-a putut confirma faptul că deja anumite părți din Atlantic și din Pacific sunt contaminate cu reziduuri radioactive, rezultat al exploziilor

atomice.

În diferite metropole ale lumii și în special în Europa, apa dulce se bea, se elimină, se epurează și apoi se bea din nou. În marile orașe „Super-civilizate”, apa servită la masă trece prin organismele umane de mai multe ori.

În orașul Cúcuta, la granița cu Venezuela, din Republica Columbia, America de Sud, locuitorii se văd obligați să bea din apele negre și murdare ale râului ce poartă toate lucrurile mizerabile ce provin din Pamplona. Vreau să mă refer în mod accentuat la râul Pamplonita care a fost atât de nefast pentru „Perla Nordului” (Cúcuta). Din fericire există acum încă un apeduct care alimentează orașul, fără ca totuși pentru aceasta să înceteze să se mai bea din apele negre ale râului Pamplonita.

Filtre enorme, mașini uriașe, substanțe chimice încearcă să purifice apele negre ale marilor orașe europene, dar epidemiile continuă să se răspândească cu acele ape negre, murdare, ce au trecut de atâtea ori prin organismele umane.

Renumiții bacteriologi au găsit în apa potabilă a marilor capitale, tot felul de viruși, colibacili patogeni, bacterii de Tuberculoză, Tifos, Variolă, Larve, etc. Deși pare incredibil, chiar în uzinele de tratare a apei ale țărilor europene, s-au găsit viruși din vaccinul Poliomielitei.

În plus, risipa de apă este înspăimântătoare: oameni de știință moderni afirmă că în jurul anului 1990 umanoidul rațional va muri de sete. Partea cea mai rea este că rezervele subterane de apă dulce sunt în pericol, din cauza abuzurilor Animalului Intelectual.

Exploatarea nemiloasă a puțurilor de petrol continuă să fie fatală. Petrolul care se extrage din interiorul pământului, străbate apele subterane și le contaminează. Drept consecință, petrolul a făcut nepotabile apele subterane ale Pământului, pentru mai bine de un secol. Evident, ca rezultat al tuturor acestor lucruri, mor vegetalele și chiar un număr mare de persoane.

Să vorbim acum puțin despre aerul care este atât de indispensabil pentru viața creaturilor...

Cu fiecare inspirație și inhalație, plămânii se încarcă cu o jumătate de litru de aer, adică vreo doisprezece metri cubi pe zi; să se înmulțească această cantitate cu cele Patru Mii Cinci Sute de Milioane de locuitori pe care îi are Pământul și atunci vom

obține cantitatea exactă de oxigen pe care zilnic o consumă întreaga umanitate, fără a ține cont de cea pe care o consumă toate celelalte creaturi animale ce populează suprafața Pământului.

Tot Oxigenul pe care îl inhalăm se găsește în atmosferă și se datorează planctonului pe care îl distrugem acum prin contaminare și de asemenea, activității de fotosinteză a plantelor. Din nefericire, rezervele de oxigen sunt deja pe sfârșite.

Mamiferul Rațional în mod greșit numit om, prin intermediul nenumăratelor sale industrii, reduce în mod continuu cantitatea de radiație solară, atât de necesară și indispensabilă fotosintezei și din acest motiv cantitatea de Oxigen pe care o produc actualmente plantele, este în prezent cu mult mai mică decât în secolul trecut. Lucrul cel mai grav din toată această tragedie mondială este faptul că „Animalul Intelectual” continuă să contamineze mările, distrugând Planctonul și nimicind vegetația.

„Animalul Rațional” continuă să distrugă în mod lamentabil sursele sale de Oxigen. „Smogul” pe care „Umanoidul Rațional” îl împrăștie în mod constant în aer, pe lângă faptul că ucide, pune în pericol viața planetei Pământ. „Smogul” nu numai că anihilează rezervele de Oxigen, dar ucide și oamenii. „Smogul” generează boli ciudate și periculoase, imposibil de vindecat, acest fapt este deja demonstrat. „Smogul” împiedică pătrunderea luminii solare și a razelor ultraviolete, provocând prin aceasta grave dezordini în atmosferă.

Se apropie o eră de schimbări climaterice, de glaciațiuni, de înaintări ale ghețurilor polare spre Ecuator, de cicloane înspăimântătoare, de cutremure de pământ, etc. Din cauza nu a uzului, ci a abuzului de energie electrică, în anul 2000 va fi mai cald în unele regiuni ale Planetei Pământ, iar aceasta va contribui la procesul Revoluției Axelor Pământului.

În curând Polii se vor constitui în Ecuatorul Pământului, iar acesta din urmă, în Poli. Dezghețări ale Polilor au început și un nou Potop Universal, precedat de foc, se apropie. În următoarele decenii cantitatea de „Dioxid de Carbon” se va multiplica, acest element chimic formând atunci un strat gros în atmosfera Pământului. Un astfel de filtru sau strat, va absorbi din păcate

radiația termică și va acționa ca o seră fatală. Clima Pământului va deveni mai caldă în multe locuri și căldura va face să se topească gheața Polilor, din acest motiv nivelul oceanelor crescând în mod înfricoșător.

Situația este extrem de gravă, solul fertil este pe cale de dispariție și zilnic se nasc două sute de mii de persoane care au nevoie de hrană. Catastrofa de Foamete mondială care se apropie va fi cu siguranță îngrozitoare; ea bate deja la ușă. În prezent, mor de foame anual patruzeci de milioane de persoane, din lipsă de hrană.

Criminala industrializare a pădurilor și exploatarea nemiloasă a Minelor și a Petrolului lasă Pământul transformat într-un deșert.

Chiar dacă este adevărat că energia nucleară este mortală pentru omenire, nu este mai puțin adevărat că actualmente există deopotrivă „Raze ale Morții”, „Bombe Microbiene” și multe alte elemente teribil de distructive, maligne, inventate de oamenii de știință. Incontestabil, pentru a procura energia nucleară, sunt necesare mari cantități de căldură, dificil de controlat și care, în orice moment, pot provoca o catastrofă. Pentru a obține energia nucleară este nevoie de enorme cantități de minerale radioactive, din care se folosește doar treizeci la sută, aceasta face ca subsolul Pământului să se epuizeze rapid.

Deșeurile atomice care rămân în subsol se dovedesc teribil de periculoase. Nu există un loc sigur pentru deșeurile atomice. Dacă gazul unui depozit de deșeuri atomice ar ajunge să scape, chiar dacă doar într-o mică proporție, ar muri mii de persoane. Contaminarea alimentelor și a apelor aduce modificări genetice și monștri umani: creaturi care se nasc deformate și monstruoase.

Înainte de anul 1999 se va produce un grav accident nuclear ce va cauza o adevărată spaimă.

Cu siguranță, omenirea nu știe să trăiască, s-a degenerat înspăimântător și, în mod sincer, s-a aruncat în abis. Lucrul cel mai grav în toată această problemă, este că factorii acestei distrugeri, care sunt: foametea, războaiele, distrugerea Planetei pe care trăim, etc., se află în noi înșine, îi purtăm în interiorul nostru, în Psihicul nostru.

▫ *Capitolul 3* ▫
FERICIREA ▫

Oamenii lucrează zi de zi, luptă pentru a supraviețui, vor să existe într-un fel, dar nu sunt fericiți. Această chestiune a fericirii este „în chineză”, cum se spune pe aici; cel mai grav lucru este că oamenii o știu, cu toate acestea, în mijlocul atâtor amărăciuni, se pare că nu-și pierd speranța de a obține într-o bună zi fericirea, fără să știe nici cum sau în ce fel.

Bieții oameni! Cât mai suferă! Și totuși vor să trăiască, se tem să-și piardă viața...

Dacă oamenii ar înțelege ceva din Psihologia Revoluționară, probabil chiar ar gândi diferit; dar, în realitate, nu știu nimic, vor să supraviețuiască în mijlocul nenorocirii lor și asta e tot.

Există momente plăcute și foarte agreabile, dar aceasta nu este fericire; oamenii confundă plăcerea cu fericirea. Petrecerile, chefurile, bețiile, orgiile, sunt plăceri bestiale, dar nu sunt fericire... Există totuși mici petreceri sănătoase, fără beții, fără bestialități, fără alcool, etc., dar nici aceasta nu este fericire... Ești o persoană amabilă? Cum te simți când dansezi? Ești îndrăgostit? Iubești cu adevărat? Cum te simți când dansezi cu ființa pe care o adori? Permiteți-mi să fiu puțin crud în aceste momente, spunându-vă că nici aceasta nu este fericire. Dacă ești deja bătrân, dacă aceste plăceri nu te atrag, dacă te dezgustă, scuză-mă dacă îți spun că ai fi fost altfel, dacă ai fi fost tânăr și plin de iluzii. În orice caz, orice s-ar zice, dansezi sau nu dansezi, te îndrăgostești sau nu te îndrăgostești, ai sau nu ai ceea ce se cheamă bani, tu nu ești fericit chiar dacă gândești contrariul.

O persoană își petrece viața căutând fericirea peste tot și moare fără să o fi găsit. În America Latină, sunt mulți cei care au speranța să obțină într-o bună zi câștigul cel mare al loteriei, crezând că astfel vor dobândi fericirea; unii chiar îl câștigă, dar nu prin aceasta ajung la mult râvnita fericire.

Când ești tânăr, visezi la femeia ideală, vreo prințesă din „O Mie și Una de Nopți”, ceva extraordinar; vine apoi cruda realitate a faptelor: soție, copilași ce trebuie întreținuți, probleme economice dificile, etc. Nu există îndoială că pe măsură ce copiii cresc, problemele cresc și ele și chiar devin imposibile... Pe măsură ce băiatul sau fata vor crește, pantofiorii

vor deveni tot mai mari și prețul mai mare, asta e clar. Pe măsură ce copiii cresc, hainele vor costa din ce în ce mai mult; dacă sunt bani, nu e nici o problemă, dar dacă nu sunt, chestiunea e gravă și se suferă groaznic…

Toate acestea ar fi mai mult sau mai puțin suportabile dacă ar avea o soție bună, dar când bietul bărbat este înșelat, când „i se pun coarne”, la ce bun să mai lupte atunci să câștige bani?

Din nefericire, există cazuri extraordinare, femei minunate, adevărate soții atât la bine cât și la rău; dar culmea culmilor, atunci bărbatul nu știe să o aprecieze și ajunge chiar să o abandoneze pentru alte femei care îi vor face viața amară. Multe sunt domnișoarele care visează la un „Făt Frumos”; din nefericire, în realitate, lucrurile decurg foarte diferit și în domeniul faptelor biata femeie se căsătorește cu un călău…

Cea mai mare iluzie a unei femei este să ajungă să aibă un cămin frumos și să fie mamă: „sfântă predestinație”, cu toate acestea, chiar dacă soțul se dovedește a fi foarte bun, lucru desigur foarte dificil, până la urmă totul se termină: fiii și fiicele se căsătoresc, pleacă sau sunt nerecunoscători față de părinți, iar căminul se sfârșește în mod definitiv.

La urma urmelor, în această lume crudă în care trăim, nu există oameni fericiți… Toate bietele ființe Umane sunt nefericite.

În viață am cunoscut mulți oameni muncitori plini de bani, cuprinși de probleme, litigii de tot felul, supraîncărcați de impozite, etc. Nu sunt fericiți. La ce servește să fii bogat dacă nu ai o sănătate bună? Bieții bogați! Uneori sunt mai nefericiți decât oricare dintre cerșetori.

Totul trece în această viață: trec lucrurile, persoanele, ideile, etc. Trec cei care au bani și de asemenea cei care nu au și nimeni nu cunoaște autentica fericire. Mulți vor să scape de ei înșiși prin intermediul drogurilor sau al alcoolului, dar în realitate, nu numai că nu reușesc această evadare, ci, ceea ce este și mai rău, rămân prinși în infernul viciului. Prietenii alcoolului sau ai marijuanei sau ai „L.S.D.”-ului, etc., dispar ca prin minune când viciosul se hotărăște să-și schimbe viața.

Fugind de „Eul Însuși”, nu se obține fericirea. Interesant ar fi „să luăm taurul de coarne”, să observăm „EUL”, să-l studiem cu scopul de a descoperi cauzele durerii.

Când cineva descoperă cauzele adevărate ale atâtor mizerii și amărăciuni, este evident că poate face ceva…

Dacă reușesc să pun capăt „Eului Însuși”, „Bețiilor Mele”, „Viciilor Mele”, „Afectelor mele”, care îmi provoacă atâta suferință în inimă, să pun capăt preocupărilor care îmi distrug creierul și mă îmbolnăvesc, etc., etc., este clar că atunci apare acel ceva ce nu ține de timp, acel ceva ce este dincolo de corp, de afecte și de minte, acel ceva ce este cu adevărat necunoscut înțelegerii și care se numește: FERICIRE!

Fără îndoială, atâta timp cât conștiința continuă să fie îmbuteliată, închisă în „EUL ÎNSUȘI”, în nici un fel nu va putea cunoaște legitima fericire. Fericirea are o savoare pe care „EUL ÎNSUȘI” niciodată nu a cunoscut-o.

▫ *Capitolul 4* ▫
LIBERTATEA ▫

Sensul Libertății este ceva ce n-a fost încă înțeles de Umanitate. Cu privire la conceptul de Libertate, expus întotdeauna într-un mod mai mult sau mai puțin greșit, s-au comis erori foarte grave.

Desigur, se luptă din cauza unui cuvânt, se trag concluzii absurde, se comit abuzuri de tot felul și se varsă sânge pe câmpurile de luptă. Cuvântul Libertate este fascinant, le place tuturor, totuși, nu există o adevărată înțelegere a acestuia, există o confuzie legată de acest cuvânt.

Nu este posibil să găsești o duzină de persoane care să definească cuvântul Libertate în aceeași formă și în același mod. Termenul de Libertate nu ar putea fi în nici un caz comprehensibil pentru raționalismul subiectiv. Fiecare are în privința acestui termen idei diferite: opinii subiective ale oamenilor lipsiți de orice realitate obiectivă.

Când se pune în discuție chestiunea Libertății, în fiecare minte există incoerență, ambiguitate, neconcordanță. Sunt sigur că nici măcar domnul Immanuel Kant, autorul „Criticii Rațiunii Pure” și al „Criticii Rațiunii Practice”, nu a analizat niciodată acest cuvânt pentru a-i da sensul exact.

Libertate, frumos cuvânt, minunat termen; câte crime s-au comis în numele său!

Indiscutabil, termenul Libertate a hipnotizat mulțimile; munții și văile, râurile și mările s-au pătat cu sânge sub vraja acestui cuvânt magic…

Câte drapele, cât sânge și câți eroi s-au succedat de-a lungul Istoriei, de fiecare dată când pe tapetul vieții s-a pus problema Libertății. Din nefericire, după orice independență obținută cu un preț atât de ridicat, sclavia continuă în interiorul fiecărei persoane.

Cine e liber? Cine a obținut faimoasa libertate? Câți s-au emancipat? Vai, vai, vai! Adolescentul râvnește libertate; pare de necrezut că de multe ori, având hrană, ocrotire și adăpost, vrea să fugă din casa părintească în căutarea libertății. Pare nepotrivit faptul ca tineretul care are totul acasă, să vrea să evadeze, să fugă, să se îndepărteze de căminul lui, fascinat de termenul libertate. Este ciudat ca, dispunând de tot fel de comodități într-un cămin fericit, să vrei să pierzi ceea ce ai, pentru a călători pe acele meleaguri ale lumii, cufundându-te în suferință.

Faptul ca nenorocitul, paria al vieții, cerșetorul să-și dorească într-adevăr să se îndepărteze de cocioabă, de colibă, cu scopul de a obține vreo îmbunătățire, este corect; dar ca fiul de bani gata, odorul mamei, să caute să evadeze, să fugă, se dovedește a fi nepotrivit și chiar absurd; totuși, așa se întâmplă; cuvântul libertate fascinează, vrăjește, chiar dacă nimeni nu știe să-l definească în mod precis.

Faptul că domnișoara vrea să aibă libertate, că își dorește să-și schimbe casa, că vrea să se căsătorească pentru a scăpa de căminul părintesc și să ducă o viață mai bună, este în parte logic, căci ea are dreptul de a fi mamă; totuși, o dată ajunsă soție, își dă seama că nu este liberă și că trebuie să continue, cu resemnare, să poarte lanțurile sclaviei.

Funcționarul, obosit de atâtea norme, vrea să se vadă liber și dacă reușește să devină independent, se găsește în fața problemei de a continua să fie sclavul propriilor sale interese și preocupări.

Cu siguranță, de fiecare dată când luptăm pentru Libertate, ne trezim decepționați, în ciuda victoriilor.

Atâta sânge vărsat inutil în numele Libertății și, cu toate acestea, continuăm să fim proprii noștri sclavi și ai celorlalți. Oamenii se ceartă pentru cuvinte pe care nu le înțeleg niciodată, chiar dacă dicționarele le explică gramatical. Libertatea este ceva ce trebuie să găsim în noi înșine. Nimeni n-o poate obține în afara lui însuși.

„A încăleca aerul” este o expresie orientală care simbolizează sensul autenticei Libertăți. Nimeni nu ar putea în realitate să experimenteze Libertatea atâta vreme cât conștiința sa continuă să fie îmbuteliată în sinele însuși, în eul însuși. A pricepe acest eu însumi, propria-mi persoană, ceea ce sunt eu, este urgent atunci când vrem în mod foarte sincer să obținem libertatea.

În nici un chip nu am putea distruge cătușele sclaviei, fără să fi înțeles în prealabil toată această chestiune „a mea”, tot ceea ce privește eul, eul însuși. În ce constă sclavia? Ce anume ne ține sclavi? Care sunt piedicile? Asta e ceea ce trebuie să descoperim.

Bogați și săraci, credincioși și necredincioși, cu toții sunt în mod serios prizonieri, chiar dacă se consideră liberi. Atâta timp cât conștiința, esența, ceea ce avem mai demn și mai decent în interiorul nostru, va continua să fie îmbuteliată în sinele însuși, în eul însuși, în poftele și temerile mele, în dorințele și pasiunile mele, în preocupările și violențele mele, în defectele mele psihologice, ne vom afla în închisoare sigură.

Sensul Libertății poate fi înțeles în mod integral doar atunci când au fost distruse cătușele propriei noastre închisori psihologice. Câtă vreme „eul însuși” va exista, conștiința va fi în închisoare; a evada din închisoare este posibil doar prin intermediul anihilării budiste, dizolvând eul, reducându-l la cenușă, la praf cosmic. Conștiința liberă, lipsită de eu, în absența absolută a eului însuși, fără dorințe, fără pasiuni, fără pofte sau temeri, experimentează în formă directă adevărata Libertate.

Orice concept despre Libertate nu este libertatea. Opiniile pe care ni le formăm despre Libertate sunt foarte departe de Realitate. Ideile pe care ni le creăm pe tema Libertății, nu au nimic de-a face cu autentica Libertate. Libertatea este ceva ce trebuie să experimentăm în mod direct, iar acest lucru este posibil numai murind psihologic, dizolvând eul, terminând pentru totdeauna cu eul însuși.

Nu servește la nimic să visăm la Libertate, dacă oricum continuăm să fim sclavi. Mai bine să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem, să observăm cu atenție toate aceste cătușe ale sclaviei ce ne mențin în închisoare sigură. Autocunoscându-ne, văzând ce suntem la nivel interior, vom descoperi poarta

autenticei Libertăți.

▫ Capitolul 5 ▫

LEGEA PENDULULUI ▫

Este interesant să avem un ceasornic cu pendul acasă, nu doar pentru a ști cât este ceasul ci și pentru a reflecta puțin. Fără pendul ceasornicul nu funcționează; mișcarea pendulului este profund semnificativă.

În timpurile străvechi dogma evoluției nu exista; în acea vreme, înțelepții înțelegeau faptul că procesele istorice se desfășoară întotdeauna în acord cu Legea Pendulului. Totul curge înainte și îndărăt, urcă și coboară, crește și descrește, pleacă și vine, în acord cu această Lege minunată. Nu este deloc ciudat ca totul să oscileze, ca totul să fie supus fluctuației timpului, ca totul să evolueze și să involueze.

Într-o extremă a pendulului se află bucuria, în cealaltă suferința; toate emoțiile noastre, gândurile, aspirațiile, dorințele, oscilează în acord cu Legea Pendulului. Speranță și deznădejde, pesimism și optimism, pasiune și durere, triumf și eșec, câștig și pagubă, corespund cu siguranță celor două extreme ale mișcării pendulare.

Egiptul s-a înălțat în toată puterea și distincția sa pe malurile fluviului sacru, dar când pendulul a trecut de cealaltă parte, când s-a ridicat în extrema opusă, ținutul faraonilor a căzut și s-a înălțat Ierusalimul, orașul iubit al Profeților. Israelul a căzut atunci când pendulul și-a schimbat poziția și în cealaltă extremă a apărut Imperiul Roman.

Mișcarea pendulară înalță și năruie Imperii, face să apară puternice Civilizații și apoi le distruge, etc.

Putem pune la extrema dreaptă a pendulului diversele școli pseudoesoterice și pseudoocultiste, religii și secte. Putem situa la extrema stângă a mișcării pendulare toate școlile de tip materialist, marxist, ateist, sceptic, etc. Antiteze ale mișcării pendulare, schimbătoare, sunt supuse mutării neîncetate. Fanaticul religios, din cauza oricărui eveniment insolit sau a unei decepții, poate trece în cealaltă extremă a pendulului, convertindu-se în ateu, materialist, sceptic. Fanaticul materialist, ateu, în urma oricărui fapt neobișnuit, poate un eveniment metafizic transcendental, un moment de teroare indescriptibilă poate să-l ducă la extrema opusă a mișcării pendulare și să-l transforme într-un reacționar religios

insuportabil.

Exemple: un preot învins într-o polemică de către un esoterist, disperat, a devenit necredincios și materialist. Am cunoscut cazul unei doamne atee și necredincioase care, datorită unei întâmplări metafizice, concludente și decisive, s-a transformat într-o exponentă magnifică a esoterismului practic.

În numele adevărului, trebuie să declarăm că ateul materialist, adevărat și absolut, este o farsă, nu există.

În fața proximității unei morți inevitabile, înaintea unui moment de teroare de nedescris, dușmanii eternului, materialiștii și incredulii, trec instantaneu în cealaltă extremă a pendulului și se roagă, plâng și imploră cu credință infinită și devoțiune enormă.

Însuși Karl Marx, autorul Materialismului Dialectic, a fost un fanatic religios evreu și, după moartea sa, i s-au făcut funeralii de mare rabin.

Karl Marx a elaborat Dialectica sa Materialistă cu un singur scop: „A CREA O ARMĂ PENTRU A DISTRUGE TOATE RELIGIILE LUMII PRIN INTERMEDIUL SCEPTICISMULUI”.

Este cazul tipic al dușmăniilor religioase duse la extremă; în nici un chip Marx nu putea accepta existența altor religii, și a preferat să le distrugă prin intermediul Dialecticii sale. Karl Marx a îndeplinit unul din Protocoalele Sionului care spune textual: „Nu contează că umplem lumea de materialism și de ateism respingător, în ziua în care vom triumfa, vom preda religia lui Moise codificată cum trebuie și în mod dialectic, și nu vom permite nici o altă religie în lume”.

Este foarte interesant că în Uniunea Sovietică, religiile sunt persecutate și poporului i se predă dialectica materialistă, în timp ce în sinagogi se studiază Talmudul, Biblia și religia și se lucrează în libertate, fără vreo problemă. Conducătorii guvernului rus sunt fanatici religioși ai Legii lui Moise, dar ei învenineează poporul cu acea farsă a Materialismului Dialectic.

Niciodată nu ne vom pronunța împotriva poporului lui Israel; ne declarăm doar împotriva unei anumite elite cu joc dublu care, urmărind scopuri inavuabile, otrăvesc poporul cu Dialectica Materialistă, în timp ce, în secret, practică religia lui Moise.

Materialism și spiritualism, cu toată urmarea lor de teorii, prejudecăți și idei preconcepute de tot felul, se procesează în

minte în acord cu Legea Pendulului și se schimbă în acord cu vremurile și obiceiurile. Spirit și materie sunt două concepte foarte discutabile și spinoase pe care nimeni nu le înțelege. Mintea nu știe nimic despre spirit, nu știe nimic despre materie. Un concept nu e decât asta, un concept. Realitatea nu este un concept chiar dacă se pot făuri multe concepte asupra realității.

Spiritul este spiritul (Ființa), și doar el însuși se poate cunoaște pe sine.

Stă scris: „FIINȚA ESTE FIINȚA ȘI RAȚIUNEA DE A FI A FIINȚEI ESTE ÎNSĂȘI FIINȚA".

Fanaticii Zeului materie, oamenii de știință ai Materialismului Dialectic sunt empirici și absurzi sută la sută. Vorbesc despre materie cu o autosuficiență uluitoare și stupidă când, în realitate, nu știu nimic despre aceasta. Ce este materia? Care din acești înfumurați oameni de știință o știe? Atât de mult trâmbițata materie este de asemenea un concept mult prea discutabil și destul de spinos.

Care este materia? Bumbacul? Fierul? Carnea? Amidonul? O piatră? Arama? Un nor sau ce altceva? A spune că totul este materie ar fi tot atât de empiric și absurd ca și a susține că întreg organismul uman este un ficat sau o inimă sau un rinichi. Evident, una-i una și alta-i alta, fiecare organ este diferit și fiecare substanță este distinctă. Atunci, care dintre toate aceste substanțe este atât de mult trâmbițata materie?

Cu conceptele pendulului se joacă multă lume, dar în fond conceptele nu sunt realitatea. Mintea cunoaște doar forme iluzorii ale naturii, dar nu știe nimic despre adevărul conținut în acele forme. Teoriile se demodează cu timpul, cu anii, iar ceea ce a învățat cineva la școală, se dovedește apoi a nu mai fi de folos; concluzie: nimeni nu știe nimic. Conceptele extremei drepte sau ale extremei stângi ale pendulului trec la fel ca moda femeilor, toate acestea sunt procese ale minții, lucruri ce se produc la nivelul de suprafață al înțelegerii, prostii, vanități ale intelectului.

Oricărei discipline psihologice i se opune o altă disciplină, oricărui proces psihologic structurat în mod logic, i se opune un altul asemănător. Și după toate astea, ce? Realul, adevărul, este ceea ce ne interesează; dar acesta nu are legătură cu pendulul, nu se află în acea oscilație a teoriilor și credințelor. Adevărul este necunoscutul clipă de clipă, moment de moment.

Adevărul se află în centrul pendulului, nu în extrema dreaptă și nici în extrema stângă.

Când l-au întrebat pe Iisus: „Ce este Adevărul?”, a păstrat o tăcere profundă. Iar când lui Buddha i-au pus aceeași întrebare, a întors spatele și s-a îndepărtat. Adevărul nu este o chestiune de opinii, nici de teorii, nici de prejudecăți de extremă dreaptă sau de extremă stângă.

Conceptul pe care mintea și-l poate forma despre adevăr, nicicând nu este adevărul. Ideea pe care înțelegerea o are despre adevăr, niciodată nu este adevărul. Opinia pe care o avem despre adevăr, oricât de respectabilă ar fi ea, în nici un caz nu este adevărul. Nici curentele spiritualiste, nici opozantele lor materialiste, nu vor putea să ne conducă vreodată la adevăr.

Adevărul este ceva ce trebuie să fie experimentat în mod direct, la fel ca atunci când cineva își pune degetul în foc și se arde, sau ca și atunci când cineva înghite apă și se îneacă.

Centrul pendulului se află înăuntrul nostru înșine, și acolo trebuie să descoperim și să experimentăm în mod direct realul, adevărul. Trebuie să ne autoexplorăm în mod direct pentru a ne autodescoperi și a ne cunoaște profund pe noi înșine. Experiența adevărului survine numai atunci când am eliminat elementele nedorite care în ansamblul lor constituie eul însuși.

Doar eliminând eroarea apare adevărul. Numai dezintegrând Eul însuși, greșelile mele, prejudecățile și temerile mele, pasiunile și dorințele mele, credințe și fornicații, încăpățânări intelectuale și autosuficiențe de tot felul, vine la noi experiența realului.

Adevărul nu are nici o legătură cu ceea ce s-a spus sau nu s-a mai spus, cu ceea ce s-a scris sau nu s-a mai scris; el ajunge la noi numai atunci când eul însuși a murit. Mintea nu poate căuta adevărul pentru că nu-l cunoaște. Mintea nu poate recunoaște adevărul pentru că niciodată nu l-a cunoscut. Adevărul vine la noi în mod spontan atunci când am eliminat toate elementele nedorite care constituie eul însuși. Atâta vreme cât conștiința va continua să fie îmbuteliată în eul însuși, nu va putea experimenta ceea ce este realul, ceea ce se află dincolo de corp, de afecte și de minte, ceea ce este adevărul.

Când eul însuși rămâne redus la praf cosmic, conștiința se eliberează pentru a se trezi definitiv și a experimenta în mod direct adevărul.

Pe bună dreptate Marele Kabir Iisus a spus: „CUNOAȘTEȚI ADEVĂRUL ȘI EL VĂ VA FACE LIBERI”.

La ce-i servește omului să cunoască cincizeci de mii de teorii dacă niciodată nu a experimentat Adevărul? Sistemul intelectual al oricărui om este foarte demn de respect, dar oricărui sistem i se opune un altul și nici unul, nici celălalt nu este adevărul. E mai bine să ne autoexplorăm pentru a ne autocunoaște și a ajunge să experimentăm într-o zi, în mod direct, realul, ADEVĂRUL.

□ *Capitolul 6* □
CONCEPT ȘI REALITATE □

Cine sau ce poate garanta că realitatea și conceptul ar fi absolut egale? Conceptul este un lucru iar realitatea este un alt lucru și există tendința de a ne supraestima propriile concepte.

Faptul ca realitatea să fie egală cu conceptul este ceva aproape imposibil; totuși, lumea, hipnotizată de propriul ei concept, presupune întotdeauna că acesta și realitatea sunt identice.

Unui proces psihologic oarecare, corect structurat prin intermediul unei logici exacte, i se opune un altul diferit, riguros alcătuit, cu o logică asemănătoare ori superioară. Și atunci? Două minți sever disciplinate în structuri intelectuale de fier, discutând între ele, polemizând despre o oarecare realitate, cred fiecare în exactitatea propriului lor concept și în falsitatea conceptului celeilalte; totuși, care dintre ele are dreptate? Cine ar putea în mod cinstit să garanteze și într-un caz și în celălalt? În care dintre ele conceptul și realitatea se dovedesc a fi identice?

Incontestabil, fiecare cap este o lume și în toți și în fiecare dintre noi există un fel de dogmatism pontifical și dictatorial care vrea să ne facă să credem în egalitatea absolută între concept și realitate. Oricât de puternice ar fi structurile unui raționament, nimeni nu poate garanta egalitatea absolută între concepte și realitate.

Cei care se autolimitează în orice procedeu de logică intelectuală, vor să facă întotdeauna să coincidă realitatea fenomenelor cu conceptele elaborate, iar aceasta nu este altceva decât rezultatul halucinației raționale. A se deschide la nou este dificila facilitate a conservatorului; din nefericire, oamenii vor să descopere, să vadă în orice fenomen natural,

propriile lor prejudecăți, concepte, preconcepții, opinii și teorii; nimeni nu știe să fie receptiv, să vadă noul cu mintea clară și spontană.

Indicat ar fi ca fenomenele să-i vorbească savantului; din păcate, savanții acestor vremuri nu știu să vadă fenomenele, vor doar să vadă în ele confirmarea tuturor preconcepțiilor lor. Chiar dacă pare de necrezut, oamenii de știință moderni nu știu nimic despre fenomenele naturale. Când vedem în fenomenele naturii exclusiv propriile noastre concepte, cu siguranță nu vedem fenomenele, ci conceptele.

Totuși, nerozii oameni de știință, hipnotizați de fascinantul lor intelect, cred în mod stupid, că fiecare din conceptele lor este absolut identic cu vreunul din fenomenele observate, cu toate că realitatea este diferită. Nu negăm faptul că afirmațiile noastre sunt respinse de oricine se autolimitează într-un procedeu logic oarecare; indiscutabil, condiția pontificală și dogmatică a intelectului n-ar putea în nici un fel să accepte că un oarecare concept corect elaborat nu coincide exact cu realitatea.

De îndată ce mintea observă, prin intermediul simțurilor, vreun fenomen, se grăbește imediat să-l eticheteze cu un oarecare termen științific care, în mod incontestabil, servește doar ca paravan pentru a-și ascunde propria ignoranță.

Mintea nu știe în realitate să fie receptivă la nou, însă știe să inventeze termeni foarte complicați cu care pretinde să califice într-un mod autoînșelător ceea ce cu siguranță ignoră.

Vorbind de această dată în accepție Socratică, vom spune că mintea nu numai că nu știe, ci pe deasupra nu știe că nu știe.

Mintea modernă este teribil de superficială, s-a specializat în a inventa termeni foarte complicați pentru a-și ascunde propria ignoranță. Există două tipuri de știință: prima nu este altceva decât acea putreziciune de teorii subiective care abundă peste tot. A doua este știința pură a marilor iluminați, știința obiectivă a Ființei.

Fără îndoială, nu ar fi posibil să pătrundem în amfiteatrul științei cosmice, dacă înainte nu am murit în noi înșine. Trebuie să dezintegrăm toate acele elemente indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru și care, în ansamblul lor, constituie sinele însuși, Eul psihologiei.

Câtă vreme conștiința superlativă a Ființei continuă să fie

îmbuteliată în eul însuși, în propriile noastre concepte și teorii subiective, se dovedește absolut imposibil să cunoaștem în mod direct cruda realitate a fenomenelor naturale în sine.

Cheia laboratorului naturii o ține în mâna sa dreaptă Îngerul Morții.

Foarte puțin putem învăța din fenomenul nașterii, dar din cel al morții putem învăța totul. Templul neatins al științei pure se află în adâncul negrului mormânt. Dacă germenul nu moare, planta nu se naște. Doar o dată cu moartea survine noul. Când Egoul moare, conștiința se trezește pentru a vedea realitatea tuturor fenomenelor naturii așa cum sunt în ele însele și prin ele însele.

Conștiința știe ceea ce experimentează în mod direct, prin ea însăși, cruda realitate a vieții de dincolo de corp, de afecte și de minte.

□ *Capitolul 7* □
DIALECTICA CONȘTIINȚEI □

În munca esoterică legată de eliminarea elementelor indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru, apare uneori dezgustul, oboseala și plictiseala. Incontestabil avem nevoie să ne întoarcem întotdeauna la punctul de plecare originar și să revalorizăm fundamentele muncii psihologice, dacă într-adevăr aspirăm la o schimbare radicală.

A iubi munca esoterică este indispensabil când se vrea cu adevărat o transformare interioară completă. Câtă vreme nu iubim munca psihologică ce conduce la schimbare, reevaluarea principiilor se dovedește ceva mai mult decât imposibil.

Ar fi absurd să credem că am putea fi interesați de muncă dacă în realitate nu am ajuns s-o iubim. Aceasta înseamnă că iubirea este imperioasă atunci când încercăm iar și iar să revalorizăm fundamentele muncii psihologice.

Este urgent, înainte de toate, să știm ce este ceea ce se numește conștiință, căci sunt multe persoanele care niciodată nu s-au interesat să știe ceva despre aceasta.

Orice persoană obișnuită, niciodată nu ar ignora faptul că un boxer ce cade făcut knock-out în ring își pierde conștiința. E clar că revenindu-și, bietul pugilist își capătă din nou conștiința. În consecință, oricine înțelege că există o diferență clară între personalitate și conștiință.

Când venim pe lume, cu toții avem un procent de trei la

sută conștiință și un procent de nouăzeci și șapte la sută repartizabil între subconștient, infraconștient și inconștient.

Cele trei procente de conștiință trează pot fi crescute pe măsură ce lucrăm asupra noastră înșine. Nu este cu putință să ne mărim conștiința prin procedee exclusiv fizice sau mecanice. Fără îndoială, conștiința se poate trezi numai pe baza unor munci conștiente și suferințe voluntare.

Trebuie să înțelegem, există diferite tipuri de energie în interiorul nostru: primul – energie mecanică, al doilea – energie vitală, al treilea – energie psihică, al patrulea – energie mentală, al cincilea – energie a voinței, al șaselea – energie a conștiinței, al șaptelea – energia spiritului pur.

Oricât am multiplica energia pur mecanică, niciodată nu vom reuși să trezim conștiința. Oricât am mări forțele vitale în organismul nostru, niciodată nu vom ajunge să trezim conștiința. Multe procese psihologice au loc înăuntrul nostru fără ca pentru aceasta să intervină în vreun fel conștiința.

Oricât de mari ar fi disciplinările minții, energia mentală nu va reuși niciodată să trezească diversele funcționalisme ale conștiinței.

Forța voinței, chiar dacă ar fi multiplicată la infinit, nu reușește să trezească conștiința. Toate aceste tipuri de energie se repartizează pe diferite niveluri și dimensiuni ce nu au nimic de-a face cu conștiința. Conștiința poate fi trezită numai prin munci conștiente și eforturi corecte.

Micul procent de conștiință pe care îl posedă umanitatea, în loc să fie mărit, obișnuiește să fie irosit în mod inutil în viață. Este evident că identificându-ne cu toate întâmplările din existența noastră, risipim în zadar energia conștiinței.

Noi ar trebui să vedem viața ca pe un film, fără a ne identifica vreodată cu nici o comedie, dramă sau tragedie, astfel am economisi energie conștientivă. Conștiința în ea însăși este un tip de energie de o foarte înaltă frecvență vibratorie.

Nu trebuie să confundăm conștiința cu memoria, căci sunt atât de diferite una de cealaltă, cum este lumina farurilor automobilului față de șoseaua pe care mergem. Multe acte se desfășoară în interiorul nostru fără vreo participare a ceea ce se numește conștiință. În organismul nostru se petrec o mulțime de ajustări și reajustări, fără ca pentru aceasta conștiința să participe la ele.

Centrul motor al corpului nostru poate conduce un automobil sau poate dirija degetele ce ating clapele unui pian fără cea mai mică participare a conștiinței. Conștiința este lumina pe care inconștientul nu o percepe. Nici orbul nu percepe lumina fizică solară, dar ea există prin ea însăși.

Trebuie să ne deschidem pentru ca lumina conștiinței să pătrundă în tenebrele înspăimântătoare ale eului însuși, ale sinelui însuși.

Acum vom înțelege mai bine semnificația cuvintelor lui Ioan, când Evanghelia spune: „Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o”. Însă ar fi imposibil ca lumina conștiinței să poată pătrunde în tenebrele eului însuși, dacă înainte nu am folosi simțul minunat al autoobservării psihologice. Trebuie să-i deschidem drum luminii pentru a ilumina profunzimile întunecate ale Eului Psihologiei.

O persoană nu s-ar autoobserva niciodată, dacă nu ar avea interes să se schimbe; un asemenea interes este posibil numai atunci când cineva iubește cu adevărat învățăturile esoterice.

Acum vor înțelege cititorii noștri motivul pentru care îi sfătuim să revalorizeze iar și iar instrucțiunile cu privire la munca asupra lor înșiși. Conștiința trează ne permite să experimentăm în mod direct realitatea. Din nefericire, animalul intelectual în mod greșit numit om, fascinat de puterea de formulare a logicii dialectice, a uitat dialectica conștiinței.

Indiscutabil, puterea de a formula concepte logice se dovedește a fi în fond extrem de săracă.

De la teză putem trece la antiteză și prin intermediul discuției să ajungem la sinteză, dar aceasta din urmă continuă să fie în sine un concept intelectual, care în nici un fel nu poate coincide cu realitatea. Dialectica Conștiinței este mai directă, ne permite să experimentăm realitatea oricărui fenomen în el însuși și prin sine însuși. Fenomenele naturale în nici un caz nu coincid în mod exact cu conceptele formulate de minte.

Viața se desfășoară clipă de clipă și când o capturăm pentru a o analiza, o ucidem. Când încercăm să deducem concepte, observând un fenomen natural oarecare, încetăm de fapt să percepem realitatea fenomenului și vedem în acesta numai reflectarea teoriilor și conceptelor învechite care nu au câtuși de puțin vreo legătură cu faptul observat.

Halucinația intelectuală este fascinantă și vrem cu orice preț ca toate fenomenele naturii să coincidă cu logica noastră dialectică. Dialectica conștiinței se bazează pe experiențele trăite și nu pe simplul raționalism subiectiv.

Toate legile naturii există înăuntrul nostru înșine și, dacă în interiorul nostru nu le descoperim, nicicând nu le vom descoperi în afara noastră. Omul este cuprins în Univers și Universul este cuprins în om.

Real este ceea ce experimentează cineva în interiorul său, numai conștiința poate experimenta realitatea. Limbajul conștiinței este simbolic, intim, profund semnificativ și doar cei treji îl pot înțelege. Cel ce vrea să trezească conștiința trebuie să elimine din interiorul său toate elementele nedorite care constituie Egoul, Eul Însuși, înăuntrul cărora se află îmbuteliată esența.

▫ *Capitolul 8* ▫

JARGONUL ȘTIINȚIFIC ▫

Didactica logică se dovedește a fi condiționată și caracterizată în plus de prepozițiile „în” și „cu privire la”, care nu ne conduc niciodată la experiența directă a realului. Fenomenele naturii sunt foarte departe de a fi așa cum le văd oamenii de știință. Desigur, de îndată ce un fenomen oarecare este descoperit, imediat este calificat ori etichetat cu vreun ciudat termen dificil din jargonul științific.

Evident, acei termeni foarte complicați ai științei moderne, servesc doar ca paravan pentru a masca ignoranța.

Fenomenele naturale nu sunt nicidecum așa cum le văd oamenii de știință. Viața, cu toate procesele și fenomenele sale, se desfășoară moment de moment, clipă de clipă, iar când mintea scientistă o oprește pentru a o analiza, de fapt o ucide. În nici un caz nu este egală cu realitatea. Orice inferență extrasă dintr-un fenomen natural oarecare, în nici un fel nu este egală cu realitatea concretă a fenomenului; din nefericire, mintea omului de știință, halucinată de propriile sale teorii, crede cu fermitate în realitatea inferențelor ei.

Intelectul, halucinat, nu numai că vede în fenomene reflectarea propriilor sale concepte, ci în plus, ceea ce este și mai rău, vrea să facă, într-un mod dictatorial, ca fenomenele să se dovedească a fi exacte și absolut egale cu toate acele concepte cu care acesta este plin.

Fenomenul halucinației intelectuale este fascinant; nici unul din acei nerozi oameni de știință ultramoderni nu ar admite realitatea propriei sale halucinații. Cu siguranță, pedanții acestor vremuri, în nici un chip nu ar admite să fie calificați drept halucinați. Forța autosugestiei i-a făcut să creadă în realitatea tuturor acelor concepte ale jargonului științific.

Evident, mintea halucinată se crede conștientă și vrea într-un mod dictatorial ca toate procesele naturii să meargă pe făgașul ideilor ei savante. Nu a apărut bine un fenomen nou, că și este clasificat, etichetat și plasat într-un loc sau altul, ca și cum ar fi fost într-adevăr înțeles.

Sunt cu miile termenii care s-au inventat pentru a eticheta fenomene, totuși, pseudosavanții nu știu nimic despre realitatea acestora. Ca exemplu viu a tot ceea ce afirmăm în acest capitol, vom menționa corpul uman. În numele adevărului, putem afirma în mod accentuat că acest corp fizic este absolut necunoscut pentru oamenii de știință moderni.

O afirmație de acest fel ar putea să pară foarte obraznică pentru pontifii științei moderne, indiscutabil merităm din partea lor excomunicarea. Totuși, avem baze foarte solide pentru a face o atât de teribilă afirmație; din nenorocire mințile halucinate sunt atât de convinse de pseudoștiința lor, încât în nici un chip n-ar putea să accepte cruda realitate a ignoranței lor.

Dacă le-am spune ierarhilor științei moderne că Contele Cagliostro, un foarte interesant personaj al secolelor XVI, XVII și XVIII, încă trăiește în plin secol XX; dacă le-am spune că faimosul Paracelsus, însemnat doctor din evul mediu, încă mai există, puteți fi siguri că ierarhii științei actuale și-ar bate joc de noi și nu ar accepta niciodată afirmațiile noastre.

Totuși, așa este; în prezent pe fața pământului trăiesc autenticii mutanți, oameni nemuritori cu corpuri ce datează de mii și milioane de ani.

Autorul acestei opere îi cunoaște pe mutanți, totuși nu ignoră scepticismul modern, halucinația oamenilor de știință și starea de ignoranță a atotștiutorilor.

Pentru toate acestea, nu vom cădea nicidecum în iluzia de a crede că fanaticii jargonului științific vor accepta realitatea insolitelor noastre declarații.

Corpul oricărui mutant este o sinceră sfidare a jargonului

științific al acestor timpuri. Corpul oricărui mutant își poate schimba aspectul și să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici o daună.

Corpul oricărui mutant poate pătrunde instantaneu în a patra verticală și poate chiar să ia orice formă vegetală sau animală, și să revină apoi la starea sa normală, fără să sufere nici un prejudiciu.

Corpul oricărui mutant sfidează vehement vechile texte de Anatomie oficială.

Din nefericire nici una din aceste declarații nu i-ar putea convinge pe halucinații jargonului științific.

Acei domni, așezați pe tronurile lor pontificale, ne-ar privi fără îndoială cu dispreț, poate cu mânie și posibil chiar cu puțină milă.

Cu toate acestea, adevărul este ceea ce este și realitatea mutanților este o sinceră sfidare a oricărei teorii ultramoderne. Autorul cărții îi cunoaște pe mutanți, dar nu speră să fie crezut de cineva.

Fiecare organ din corpul uman este controlat de legi și forțe pe care nici gând să le cunoască halucinații jargonului științific. Elementele naturii sunt în ele însele necunoscute pentru știința oficială; cele mai bune formule chimice sunt incomplete: doi atomi de Hidrogen și unul de Oxigen pentru a forma apa, se dovedește ceva empiric.

Dacă încercăm să unim într-un laborator atomul de Oxigen cu cei doi de Hidrogen, nu se obține nici apă nici altceva, pentru că această formulă este incompletă, îi lipsește elementul foc, numai cu acest element menționat s-ar putea crea apă.

Intelectul, oricât de strălucit ar părea, nu ne poate conduce niciodată la experiența realului. Clasificarea substanțelor și ciudații termeni dificili cu care sunt etichetate acestea, servesc doar ca paravan pentru a acoperi ignoranța. Faptul că intelectul crede că o oarecare substanță posedă nume și caracteristici determinate, este absurd și insuportabil.

De ce intelectul se crede atotștiutor? De ce aiurează crezând că substanțele și fenomenele sunt așa cum crede el că sunt? De ce vrea intelectul ca natura să fie o replică perfectă a tuturor teoriilor, conceptelor, opiniilor, dogmelor, preconcepțiilor și prejudecăților sale?

În realitate fenomenele naturale nu sunt așa cum se crede

că sunt, iar substanțele și forțele naturii în nici un caz nu sunt așa cum crede intelectul că sunt. Conștiința trează nu este mintea, nici memoria, nici altceva asemănător. Numai conștiința eliberată poate experimenta prin ea însăși și în mod direct realitatea vieții libere în mișcarea ei.

Însă trebuie să afirmăm în mod subliniat că atâta timp cât va exista în interiorul nostru orice element subiectiv, conștiința va continua să fie îmbuteliată în acel element și, în consecință, nu va putea să se bucure de iluminarea continuă și perfectă.

◻ *Capitolul 9* ◻
ANTICRISTUL ◻

Sclipitorul intelectualism, ca funcționalism vădit al Eului psihologic, este fără îndoială ANTICRISTUL.

Cei ce presupun că ANTICRISTUL este un personaj ciudat, născut într-un oarecare loc de pe pământ sau venit dintr-o țară sau alta, cu siguranță greșesc cu desăvârșire. Am spus în mod subliniat că ANTICRISTUL nu este deloc un individ anume, ci toți indivizii. În mod evident ANTICRISTUL este înrădăcinat în profunzimea fiecărei persoane și se exprimă în multiple moduri.

Intelectul pus în serviciul spiritului se dovedește util; intelectul separat de spirit devine inutil. Din intelectualismul fără spiritualitate se nasc șarlatanii, vie manifestare a ANTICRISTULUI. Evident șarlatanul, în el însuși și prin el însuși, este ANTICRISTUL. Din păcate, lumea actuală, cu toate tragediile și nenorocirile ei, este guvernată de ANTICRIST. Starea haotică în care se află omenirea actuală, fără îndoială se datorează ANTICRISTULUI.

Nelegiuitul despre care vorbea Pavel din Tars în epistolele sale, este cu siguranță o crudă realitate în zilele noastre. Nelegiuitul a venit deja și se manifestă peste tot; cu siguranță are darul ubicuității. Discută în cafenele, face negocieri la ONU, se așează comod la Geneva, face experiențe de laborator, inventează bombe, rachete teleghidate, gaze asfixiante, bombe bacteriologice, etc., etc., etc.

ANTICRISTUL, fascinat de propriul său intelectualism, exclusivitate absolută a atotștiutorilor, crede că cunoaște toate fenomenele naturii. ANTICRISTUL, crezându-se atotcunoscător, îmbuteliat în toată putreziciunea teoriilor sale, refuză complet tot ceea ce aduce a Dumnezeu sau se venerează.

Autosuficiența ANTICRISTULUI, orgoliul și trufia pe care le

are, sunt ceva insuportabil. ANTICRISTUL urăște de moarte virtuțile creștine ale credinței, răbdarea și umilința.

Toți îngenunchează în fața ANTICRISTULUI. În mod evident, acesta a inventat avioane supersonice, vapoare minunate, strălucitoare automobile, medicamente uimitoare, etc.

În aceste condiții, cine ar putea să se îndoiască de ANTICRIST? Cine îndrăznește în aceste vremuri să se pronunțe împotriva tuturor acestor miracole și minuni ale fiului pierzaniei, se condamnă singur la batjocura semenilor săi, la sarcasm, la ironie, la calificativul de stupid și ignorant.

E greu să le faci să înțeleagă acest lucru pe persoanele serioase și dedicate studiului, acestea reacționează, opun rezistență. Este clar că animalul intelectual eronat numit om, este un robot programat cu ajutorul grădiniței, școlii primare, secundare, colegiului, universității, etc.

Nimeni nu poate nega faptul că un robot programat funcționează în conformitate cu programul, nicidecum nu ar putea funcționa dacă ar fi scos din program.

ANTICRISTUL a elaborat programul cu care se programează roboții umanoizi ai acestor timpuri decadente. A face aceste clarificări, a accentua ceea ce spun, se dovedește teribil de dificil, fiind în afara programului. Este atât de gravă această problemă și atât de îngrozitoare absorbirea minții, încât în nici un chip, nici un robot umanoid nu ar bănui câtuși de puțin că programul nu este folositor, căci el a fost plănuit conform programului, iar a se îndoi de acesta i s-ar părea o erezie, ceva nepotrivit și absurd. Este o nerozie, ceva absolut imposibil ca un robot să se îndoiască de programul lui, întrucât însăși existența lui se datorează programului.

Din nefericire lucrurile nu sunt așa cum le gândește robotul umanoid; există o altă știință, o altă învățătură, de neacceptat pentru roboții umanoizi. Umanoidul robot reacționează și are dreptate să o facă, pentru că nu a fost programat pentru altă știință, nici pentru altă cultură, pentru nimic ce diferă de programul său obișnuit.

ANTICRISTUL a elaborat programele robotului umanoid, robotul se prosternează umil în fața stăpânului său. Cum ar putea robotul să se îndoiască de înțelepciunea stăpânului său?

Copilul se naște inocent și pur; esența exprimându-se în

fiecare creatură este prețioasă în mare măsură. Incontestabil, natura depune în creierul nou-născuților toate acele date primare, naturale, necultivate, cosmice, spontane, indispensabile pentru captarea ori înțelegerea adevărurilor conținute în orice fenomen natural perceptibil pentru simțuri. Aceasta înseamnă că nou-născutul ar putea descoperi prin el însuși realitatea fiecărui fenomen natural; din păcate, programul ANTICRISTULUI se interpune și minunatele calități pe care natura le-a depus în creierul nou-născutului, sunt curând distruse.

ANTICRISTUL interzice a gândi în mod diferit; orice făptură ce se naște, trebuie să fie programată, din ordinul ANTICRISTULUI. Nu încape îndoială că ANTICRISTUL urăște de moarte acel prețios simț al Ființei, cunoscut ca „facultate de percepere instinctivă a adevărurilor cosmice”.

Știința pură este diferită de toată putreziciunea teoriilor universitare ce există pretutindeni, este ceva inadmisibil pentru roboții ANTICRISTULUI. Multe războaie, foamete și boli a răspândit ANTICRISTUL pe toată fața Pământului și, fără îndoială, va continua să le răspândească înainte să vină catastrofa finală.

Din nefericire a sosit ora marii apostazii anunțate de toți profeții și nici o ființă umană nu ar îndrăzni să se pronunțe împotriva ANTICRISTULUI.

▫ *Capitolul 10* ▫

EUL PSIHOLOGIC ▫

Această chestiune a eului însuși, ceea ce „eu sunt”, acel lucru care gândește, simte și acționează, este ceva ce trebuie să auto-explorăm pentru a o cunoaște în profunzime. Există pretutindeni teorii foarte frumoase care atrag și fascinează; însă la nimic nu ar servi toate acestea dacă nu ne-am cunoaște pe noi înșine.

Este fascinant să studiem astronomia sau să ne delectăm puțin citind opere serioase; totuși, este o ironie să devenim un erudit și să nu știm nimic despre noi înșine, despre „eu sunt”, despre personalitatea umană pe care o posedăm. Fiecare este foarte liber să gândească ce vrea, iar rațiunea subiectivă a animalului intelectual, în mod greșit numit om, face față la orice, poate la fel de bine să facă din țânțar armăsar, ca și din armăsar țânțar; sunt mulți intelectualii care trăiesc jucându-se cu

raționalismul, și după toate astea, ce?

A fi erudit nu înseamnă a fi înțelept. Ignoranții cultivați abundă ca buruienile și nu numai că nu știu ci, mai mult, nici măcar nu știu că nu știu. A se înțelege prin ignoranți cultivați, atotștiutorii care cred că știu și nici măcar pe ei înșiși nu se cunosc.

Am putea teoretiza frumos despre eul Psihologiei, dar nu tocmai acest lucru este ceea ce ne interesează în acest capitol.

Avem nevoie să ne cunoaștem pe noi înșine pe cale directă, fără procesul deprimant al opțiunii. În nici un fel acest lucru nu ar fi posibil, dacă nu ne-am autoobserva în acțiune, clipă de clipă, moment de moment. Nu este vorba de a ne vedea prin prisma vreunei teorii sau a vreunei simple speculații intelectuale. A ne vedea în mod direct, așa cum suntem, este ceea ce prezintă interes; numai așa vom putea ajunge la adevărata cunoaștere de noi înșine.

Chiar dacă pare de necrezut, noi ne înșelăm în ceea ce ne privește. Multe lucruri pe care credem că nu le avem, le avem și multe lucruri pe care credem că le avem, nu le avem. Ne-am format concepte false despre noi înșine și trebuie să facem un inventar pentru a ști ce avem în plus și ce ne lipsește.

Presupunem că avem niște calități oarecare, pe care în realitate nu le avem și multe virtuți pe care le posedăm, cu siguranță le ignorăm. Suntem oameni adormiți, inconștienți și acest lucru e ceea ce este grav. Din păcate, avem cea mai bună părere despre noi înșine și nici măcar nu bănuim că suntem adormiți.

Sfintele Scripturi insistă asupra necesității de a ne trezi, însă nu explică sistemul pentru a ajunge la acea trezire. Partea cea mai proastă este că sunt mulți cei care au citit Sfintele Scripturi și nici măcar nu înțeleg că sunt adormiți. Toată lumea crede să se cunoaște pe sine însăși și nicidecum nu bănuiește că există doctrina celor multipli. În realitate, eul psihologic al fiecăruia este multiplu, se transformă întotdeauna în mai mulți. Cu aceasta vrem să spunem că avem multe euri și nu doar unul singur cum presupun întotdeauna ignoranții cultivați.

A nega doctrina celor multipli înseamnă să ne prostim pe noi înșine, căci de fapt ar fi culmea culmilor să ignorăm contradicțiile intime pe care fiecare dintre noi le posedă.

„O să citesc un ziar”, spune eul intelectului; „la naiba cu

lectura!”, exclamă eul mișcării, „prefer să merg la o plimbare cu bicicleta”. „Ce plimbare? Ce pâine caldă!”, strigă un al treilea în discordie, „prefer să mănânc, mi-e foame”.

Dacă ne-am putea vedea în întregime într-o oglindă, așa cum suntem, am descoperi prin noi înșine, într-un mod direct, doctrina celor multipli. Personalitatea umană este doar o marionetă controlată de fire invizibile. Eul care astăzi jură iubire eternă pentru gnoză, mai târziu este înlocuit de alt eu care nu are nimic de-a face cu jurământul; atunci, individul se retrage. Eul care azi jură iubire eternă unei femei este, mai târziu, înlocuit de un altul, care nu are nimic de-a face cu acel jurământ; atunci subiectul se îndrăgostește de alta iar castelul de cărți de joc se năruie.

Animalul intelectual, eronat numit om, este ca o casă plină de mulți oameni. Nu există ordine, nici vreo concordanță între multiplele euri, ele toate se ceartă între ele și își dispută supremația. Când vreunul din ele obține controlul centrilor principali ai mașinii organice, se simte unicul, stăpânul, însă în cele din urmă este destituit. Examinând lucrurile din acest punct de vedere, ajungem la logica concluzie că mamiferul intelectual nu are adevăratul simț al responsabilității morale. Indiscutabil, ceea ce mașina ar spune sau ar face la un moment dat, depinde în mod exclusiv de tipul de eu care o controlează în acele clipe.

Se spune că Iisus din Nazareth a scos din corpul Mariei Magdalena șapte demoni, șapte euri, vie personificare a celor șapte păcate capitale. Evident fiecare din acești șapte demoni este căpetenie de legiune; prin urmare, trebuie să precizăm ca un corolar că Cristosul intim a putut alunga din corpul Mariei Magdalena mii de Euri.

Reflectând la toate aceste lucruri, putem deduce clar că singurul lucru demn pe care îl posedăm în interiorul nostru este ESENȚA; din păcate ea se află îmbuteliată în toate acele multiple euri ale Psihologiei revoluționare. Este lamentabil faptul că esența se desfășoară întotdeauna în virtutea propriei sale îmbutelieri. Indiscutabil, esența sau conștiința, care este același lucru, doarme profund.

▫ Capitolul 11 ▫
TENEBRELE ▫

Una din problemele cele mai dificile ale timpurilor noastre este, cu siguranță, întortocheatul labirint al teoriilor. Fără

îndoială, în aceste vremuri, școlile pseudoesoterice și pseudooccultiste s-au înmulțit pretutindeni într-un mod exorbitant.

Piața de suflete, de cărți și de teorii este înspăimântătoare, rar este acela care, prin păienjenișul atâtor idei contradictorii, reușește într-adevăr să găsească drumul secret.

Cel mai grav lucru din toate acestea este fascinația intelectivă; există tendința de a ne hrăni în mod strict intelectual cu tot ceea ce ajunge la minte. Vagabonzii intelectului nu se mai mulțumesc cu toată acea literatură subiectivă și de tip general, care abundă pe piața de cărți, ci dimpotrivă, acum pe deasupra, se mai și îndoapă până la indigestie cu pseudoesoterismul și pseudooccultismul ieftin ce abundă peste tot ca buruienile.

Rezultatul tuturor acestor jargoane este confuzia și dezorientarea vădită a șarlatanilor intelectului. Primesc în mod constant scrisori și cărți de tot felul; expeditorii, ca întotdeauna, îmi pun întrebări despre o școală sau alta, despre o oarecare carte, iar eu mă limitez să răspund următoarele: „Lăsați dvs. trândăvia mentală; pe dvs. nu trebuie să vă intereseze viața altuia, dezintegrați eul animalic al curiozității, pe dvs. nu trebuie să vă preocupe școlile altora, deveniți serioși, cunoașteți-vă pe voi înșivă, studiați-vă pe voi înșivă, observați-vă pe voi înșivă, etc., etc., etc”…

În realitate, important este să ne cunoaștem pe noi înșine, în mod profund, în toate nivelurile minții.

Tenebrele sunt inconștiența; lumina este conștiința; trebuie să permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre; evident lumina are puterea de a învinge tenebrele. Din păcate, oamenii sunt autoînchiși în mediul infect și imund al propriei lor minți, adorându-și iubitul Ego.

Nu vor să-și dea seama oamenii că nu sunt stăpânii propriei lor vieți, cu siguranță, fiecare persoană este controlată din interior de multe alte persoane, vreau să mă refer în mod accentuat la toată acea multiplicitate de euri pe care le purtăm înăuntru.

În mod vădit, fiecare dintre acele euri pune în mintea noastră ceea ce trebuie să gândim, în gura noastră ceea ce trebuie să spunem, în inimă ceea ce trebuie să simțim, etc. În aceste condiții, personalitatea umană nu este decât un robot

condus de diferite persoane care își dispută supremația și care aspiră la controlul suprem al centrilor capitali ai mașinii organice.

În numele adevărului, trebuie să afirmăm în mod solemn că bietul animal intelectual, în mod greșit numit om, cu toate că se crede foarte echilibrat, trăiește într-un dezechilibru psihologic total.

Mamiferul intelectual nu este nicidecum unilateral; dacă ar fi fost, ar fi echilibrat. Animalul intelectual este din nefericire multilateral și acest lucru este demonstrat din plin. Cum ar putea să fie echilibrat umanoidul rațional? Pentru ca să existe echilibru perfect, este nevoie de conștiință trează.

Numai lumina conștiinței, îndreptată asupra noastră înșine, nu din margini, ci în mod deplin, central, poate să pună capăt contrastelor, contradicțiilor psihologice și să stabilească în noi adevăratul echilibru interior.

Dacă dizolvăm tot acel ansamblu de euri pe care le purtăm în interiorul nostru, se produce trezirea conștiinței și, drept consecință sau corolar, echilibrul adevărat al propriului nostru psihic. Din păcate, oamenii nu vor să-și dea seama de inconștiența în care trăiesc; dorm profund. Dacă oamenii ar fi treji, fiecare și-ar simți semenii înăuntrul său. Dacă oamenii ar fi treji, semenii noștri ne-ar simți în interiorul lor. Atunci, evident, războaiele n-ar mai exista și pământul întreg ar fi cu adevărat un paradis. Lumina conștiinței, dându-ne un adevărat echilibru psihologic, vine să așeze fiecare lucru la locul său și, ceea ce înainte intra în conflict intim cu noi, rămâne de fapt la locul său potrivit.

Este atât de mare inconștiența mulțimilor, încât nici măcar nu sunt capabile să găsească relația care există între lumină și conștiință. Incontestabil, lumină și conștiință sunt două aspecte ale aceluiași lucru; unde există lumină, există conștiință. Inconștiența înseamnă tenebre și acestea din urmă există în interiorul nostru.

Numai prin intermediul autoobservării psihologice permitem ca lumina să pătrundă în propriile noastre tenebre.

„Lumina a venit la întuneric, dar întunericul nu a înțeles-o”.

▫ *Capitolul 12* ▫
CELE TREI MINȚI ▫

Există peste tot mulți șarlatani ai intelectului, fără orientare pozitivă și otrăviți de dezgustătorul scepticism. Cu siguranță, respingătorul venin al scepticismului a contaminat mințile umane în mod alarmant încă din secolul al XVIII-lea.

Înaintea acelui secol, faimoasa insulă Nontrabada sau Encubierta, situată în fața coastelor Spaniei, se făcea vizibilă și tangibilă în mod constant. Nu există îndoială că acea insulă se află situată în a patra verticală. Numeroase sunt povestirile legate de acea insulă misterioasă.

După secolul al XVIII-lea amintita insulă s-a pierdut în eternitate, nimeni nu mai știe nimic despre ea.

În vremurile Regelui Arthur și ale cavalerilor mesei rotunde, elementalii naturii s-au manifestat peste tot, pătrunzând profund în atmosfera noastră fizică. Sunt numeroase povestirile despre spiriduși, duhuri și zâne, care încă mai abundă în verdele Erim, Irlanda; din nefericire, toate aceste lucruri inocente, toată această frumusețe a sufletului lumii, nu mai sunt percepute de umanitate din cauza pedanteriilor șarlatanilor intelectului și a dezvoltării nemăsurate a Egoului animalic.

În ziua de azi, pedanții râd de toate aceste lucruri, nu le acceptă deși în fond nici pe departe nu au obținut fericirea. Dacă oamenii ar înțelege că avem trei minți, altfel ar sta lucrurile și poate chiar ar manifesta mai mult interes pentru aceste studii. Din păcate, ignoranții cultivați, prinși în meandrele complicatelor lor erudiții, nici măcar nu au vreme să se ocupe de studiile noastre în mod serios.

Acei bieți oameni sunt autosuficienți, se înfumurează cu vanul intelectualism, cred că merg pe drumul drept și nu bănuiesc nicidecum că sunt vârâți într-o situație fără ieșire.

În numele adevărului trebuie să spunem, în sinteză, că avem trei minți. Pe prima, putem și trebuie să o numim Minte Senzorială, pe cea de-a doua o vom denumi cu numele de Minte Intermediară. Pe cea de a treia o vom numi Minte Interioară. Vom studia acum fiecare din aceste trei Minți separat și în mod temeinic.

Indiscutabil, Mintea Senzorială își elaborează conceptele de fond prin intermediul percepțiilor senzoriale externe. În aceste condiții, Mintea Senzorială este teribil de grosolană și materialistă, nu poate accepta nimic ce nu a fost demonstrat

fizic.

Întrucât conceptele de fond ale Minții Senzoriale au drept bază datele senzoriale externe, fără îndoială, aceasta nu poate ști nimic despre real, despre adevăr, despre misterele vieții și ale morții, despre suflet și spirit, etc. Pentru șarlatanii intelectului, acaparați cu totul de simțurile externe și îmbuteliați în conceptele de fond ale minții senzoriale, studiile noastre esoterice sunt o nebunie.

În cadrul rațiunii lipsite de rațiune, în sfera nechibzuinței, ei au dreptate, dat fiind că sunt condiționați de lumea senzorială externă. Cum ar putea Mintea Senzorială să accepte ceva ce nu ține de simțuri? Dacă datele simțurilor servesc drept resort secret pentru toate funcționalismele Minții Senzoriale, este evident că acestea din urmă trebuie să dea naștere unor concepte senzoriale.

Mintea Intermediară este diferită, totuși, nici ea nu știe nimic, în mod direct, despre ceea ce este realul, se limitează să creadă și asta e tot. În Mintea Intermediară se găsesc credințele religioase, dogmele de nezdruncinat, etc.

Mintea Interioară este fundamentală pentru experimentarea directă a adevărului. Fără îndoială, Mintea Interioară își elaborează conceptele de fond cu ajutorul datelor aduse de conștiința superlativă a Ființei.

În mod incontestabil, conștiința poate trăi și experimenta realul. Nu există îndoială, conștiința știe cu adevărat. Totuși pentru a se manifesta, conștiința are nevoie de un mediator, de un instrument de acțiune, iar acesta este însăși Mintea Interioară. Conștiința cunoaște în mod direct realitatea fiecărui fenomen natural și, prin intermediul Minții Interioare, o poate manifesta.

A deschide Mintea Interioară ar fi indicat, pentru a ieși din lumea îndoielilor și a ignoranței. Aceasta înseamnă că numai deschizând Mintea Interioară se naște în ființa umană credința autentică. Privită această problemă din alt unghi, vom spune că scepticismul materialist este caracteristica specifică ignoranței. Nu există îndoială că ignoranții cultivați sunt sceptici sută la sută.

Credința este percepere directă a realului, înțelepciune fundamentală, trăire a ceea ce este dincolo de corp, de afecte și de minte. Să se facă deosebire între adevărata credință și

credințe. Credințele se află înmagazinate în Mintea Intermediară; adevărata credință este caracteristică Minții Interioare.

Din păcate, există întotdeauna tendința generală de a confunda credințele cu adevărata credință. Chiar dacă pare paradoxal, vom sublinia cele ce urmează: „CEL CE ARE CREDINȚĂ ADEVĂRATĂ NU ARE NEVOIE SĂ CREADĂ”.

Căci credința autentică este înțelepciune trăită, cunoaștere exactă, experiență directă.

Se întâmplă că vreme de multe secole s-a confundat adevărata credință cu credințele și acum este foarte greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că credința este înțelepciune adevărată și niciodată credințe deșarte.

Funcționalismele înțelepte ale minții interioare au ca resort intim toate acele date formidabile ale înțelepciunii conținute în conștiință. Cel ce și-a deschis Mintea Interioară își amintește viețile sale anterioare, cunoaște misterele vieții și ale morții, nu din ceea ce a citit sau nu a mai citit, nu din ceea ce a spus sau nu a spus cineva și nu din ceea ce s-a crezut sau nu s-a mai crezut, ci din experiență directă, trăită, teribil de reală.

Minții senzoriale nu-i place ceea ce spunem, nu poate accepta acest lucru întrucât depășește sfera ei, nu are nimic în comun cu percepțiile senzoriale externe, este un lucru străin conceptelor sale de fond, lucrurilor învățate la școală, celor pe care le-a învățat din diverse cărți, etc., etc., etc.

Ceea ce spunem nu este acceptat nici de Mintea Intermediară pentru că, de fapt, îi contrazice credințele, anulează ceea ce preceptorii săi religioși au pus-o să învețe pe de rost.

Iisus, Marele Kabir, îi sfătuia pe discipolii săi spunându-le: „Feriți-vă de aluatul saducheilor și de aluatul fariseilor”. E evident că prin această avertizare, Iisus Cristos se referea la doctrinele saducheilor materialiști și ale fariseilor ipocriți.

Doctrina saducheilor se află în Mintea Senzorială, este doctrina celor cinci simțuri. Doctrina fariseilor se află situată în Mintea Intermediară, acest lucru este de incontestabil, indiscutabil. Este evident că fariseii asistă la riturile lor ca să se spună despre ei că sunt persoane bune, pentru a se preface dinaintea celorlalți, însă niciodată nu lucrează asupra lor înșiși.

Nu ar fi posibil să deschidem Mintea Interioară dacă nu am

învăța să gândim în mod psihologic. În mod indiscutabil, atunci când cineva începe să se observe pe sine, este semn că a început să gândească psihologic. Câtă vreme o persoană nu admite realitatea propriei sale psihologii și posibilitatea de a o schimba în mod fundamental, fără îndoială că nu simte necesitatea autoobservării psihologice.

Când cineva acceptă doctrina celor multipli și înțelege necesitatea de a elimina diferitele euri pe care le poartă în psihicul său, cu scopul de a elibera conștiința, esența, fără îndoială începe în realitate, chiar prin acest fapt, autoobservarea psihologică.

Evident, eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru, produce deschiderea Minții Interioare. Aceasta înseamnă că respectiva deschidere este ceva ce se realizează în mod treptat, pe măsură ce anihilăm elementele nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru.

Cine își va fi eliminat, într-un procent de sută la sută, elementele nedorite din interiorul său, evident își va fi deschis mintea interioară, într-un procent de sută la sută. O astfel de persoană va poseda credința absolută. Acum veți înțelege cuvintele lui Cristos când a spus: „Dacă ați avea credință cât un bob de muștar, ați muta munții din loc”.

▫ *Capitolul 13* ▫
MEMORIE-MUNCĂ ▫

Neîndoielnic fiecare persoană are propria sa psihologie particulară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil, irefutabil. Din păcate, oamenii nu se gândesc la asta niciodată și mulți nici nu acceptă așa ceva, din cauză că sunt închiși în mintea senzorială.

Oricine admite realitatea corpului fizic pentru că îl poate vedea și pipăi, însă cu Psihologia lucrurile stau diferit, ea nu este perceptibilă pentru cele cinci simțuri și de aici și tendința generală de a o respinge sau pur și simplu de a o subestima și desconsidera, calificând-o drept ceva lipsit de importanță.

Fără îndoială, când cineva începe să se autoobserve este un indiciu neîndoielnic al faptului că a acceptat teribila realitate a propriei sale psihologii. E clar că nimeni nu ar încerca să se autoobserve, dacă nu ar găsi înainte un motiv fundamental. Evident cel care începe să se autoobserve se transformă într-un un subiect foarte diferit de ceilalți, de fapt semnalează

posibilitatea unei schimbări.

Din nefericire, oamenii nu vor să se schimbe, se mulțumesc cu starea în care trăiesc. E dureros să vedem cum oamenii se nasc, cresc, se reproduc la fel ca animalele, suferă într-un mod de nedescris și mor fără a ști de ce.

A ne schimba este ceva fundamental, dar acest lucru este imposibil dacă nu începem autoobservarea psihologică. Este necesar să începem să ne vedem pe noi înșine cu scopul de a ne autocunoaște, căci în realitate umanoidul rațional nu se cunoaște pe sine însuși.

Atunci când cineva descoperă un defect psihologic, face de fapt un mare pas, pentru că acest lucru îi va permite să-l studieze și chiar să-l elimine în mod radical. Cu adevărat că defectele noastre psihologice sunt nenumărate și chiar dacă am avea o mie de limbi pentru a vorbi și cerul gurii din oțel, nu am ajunge să le enumerăm pe toate în mod complet.

Partea gravă este că nu știm să măsurăm înspăimântătoarea realitate a oricărui defect; întotdeauna îl privim în mod iluzoriu, fără a-i da atenția cuvenită; îl vedem ca pe un lucru lipsit de importanță.

Când acceptăm doctrina celor multipli și înțelegem cruda realitate a celor șapte demoni pe care Iisus Cristos i-a scos din corpul Mariei Magdalena, în mod evident modul nostru de a gândi cu privire la defectele psihologice, suferă o schimbare fundamentală. Nu e de prisos să afirmăm în mod subliniat că doctrina celor multipli este de origine Tibetană și Gnostică în procent de sută la sută.

Cu adevărat că nu este deloc plăcut să știm că înăuntrul persoanei noastre trăiesc sute și mii de persoane psihologice. Fiecare defect psihologic este o persoană diferită, ce există înăuntrul nostru, aici și acum. Cei șapte demoni pe care Marele Maestru Iisus Cristos i-a alungat din corpul Mariei Magdalena, sunt cele șapte păcate capitale: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Invidie, Orgoliu, Lene, Gurmandism. Desigur, fiecare din acești demoni în parte, este cap de legiune.

În vechiul Egipt al Faraonilor, inițiatul trebuia să-i elimine din natura sa interioară pe demonii roșii ai lui SETH, dacă voia să obțină trezirea conștiinței.

O dată văzută realitatea defectelor psihologice, aspirantul dorește să se schimbe, nu vrea să mai continue în starea în care

trăiește, cu atâtea persoane vârâte în psihicul său și atunci începe autoobservarea.

Pe măsură ce progresăm în munca interioară putem constata prin noi înșine o ordonare foarte interesantă în sistemul de eliminare. Ne mirăm când descoperim o ordine în munca relaționată cu eliminarea multiplelor agregate psihice care personifică greșelile noastre.

Interesant în toate acestea e că o astfel de ordine în eliminarea defectelor, se realizează în mod gradat și se desfășoară în acord cu Dialectica Conștiinței. Niciodată nu ar putea dialectica rațională să depășească formidabila muncă a dialecticii conștiinței. Faptele ne demonstrează că ordonarea psihologică în munca de eliminare a defectelor este stabilită de propria noastră ființă interioară profundă.

Trebuie să precizăm că există o diferență radicală între Ego și Ființă. Eul nu ar putea niciodată să stabilească o ordine în chestiunile psihologice, întrucât el însuși este rezultatul dezordinii.

Numai Ființa are puterea de a stabili ordinea în psihicul nostru. Ființa este Ființa. Rațiunea de a fi a Ființei este însăși Ființa.

Ordonarea în munca de autoobservare, judecare și eliminare a agregatelor noastre psihice, va fi reliefată prin simțul judicios al autoobservării psihologice. Simțul autoobservării psihologice se găsește, în stare latentă, la toate ființele umane însă se dezvoltă în mod gradat pe măsură ce este folosit. Un asemenea simț ne permite să percepem în mod direct și nu prin intermediul simplelor asocieri intelectuale, diversele euri care trăiesc în psihicul nostru.

Această chestiune a percepțiilor extrasenzoriale începe să fie studiată în domeniul Parapsihologiei și a fost de fapt demonstrată prin multiple experimente realizate judicios de-a lungul timpului și despre care există o bogată documentație. Cei care neagă realitatea percepțiilor extrasenzoriale sunt ignoranți sută la sută, șarlatani ai intelectului îmbuteliați în mintea senzorială.

Totuși, simțul autoobservării psihologice este ceva mai profund, merge mult dincolo de simplele enunțuri parapsihologice, ne permite autoobservarea intimă și deplina verificare a teribilei realități subiective a diverselor noastre

agregate.

Ordonarea succesivă a diverselor părți ale muncii relaționate cu acest subiect atât de grav al eliminării agregatelor psihice, ne permite să creăm o „memorie-muncă” foarte interesantă și chiar foarte utilă în această chestiune a dezvoltării interioare.

Deși e sigur că această memorie-muncă ne poate oferi diferite fotografii psihologice din diversele etape ale vieții noastre trecute, ele, reunite în totalitate ne-ar aduce în imaginația noastră un tablou viu și chiar respingător a ceea ce am fost înainte de a începe munca psiho-transformatoare radicală.

Fără îndoială că niciodată nu am dori să revenim la acea oribilă imagine, vie reprezentare a ceea ce am fost. Din acest punct de vedere, o asemenea imagine s-ar dovedi utilă ca mijloc de confruntare între un prezent transformat și un trecut regresiv, rânced, greoi și nefericit. Memoria-muncă se formează întotdeauna pe baza succesivelor evenimente psihologice înregistrate de centrul autoobservării psihologice.

Există în psihicul nostru elemente nedorite pe care în nici un caz nu le bănuim. Faptul ca un om cinstit, incapabil să-și însușească vreodată bunul altuia, onorabil și demn de toată cinstea, să descopere în mod neașteptat o serie de euri hoațe, locuind în zonele cele mai profunde ale propriului său psihic, este ceva înspăimântător, dar nu imposibil. Ca o soție minunată, plină de mari virtuți sau ca o domnișoară de o distinsă spiritualitate și de o educație aleasă, să descopere pe neașteptate, prin intermediul simțului autoobservării psihologice, că în psihicul ei intim trăiește un grup de euri prostituate, se dovedește dezgustător și chiar inacceptabil pentru centrul intelectual sau pentru simțul moral al oricărui cetățean chibzuit, însă acest lucru este posibil în domeniul concret al autoobservării psihologice.

□ Capitolul 14 □
ÎNȚELEGERE CREATOARE □

Faptul de a Fi și a Ști trebuie să se echilibreze reciproc pentru a stabili în psihicul nostru sclipirea înțelegerii. Când faptul de a ști este mai mare decât cel de a fi, se produc confuzii intelectuale de tot felul.

Dacă faptul de a fi este mai mare decât cel de a ști, acest

lucru poate determina cazuri la fel de grave ca și acela al sfântului neghiob. Pe terenul vieții practice este bine să ne autoobservăm cu scopul de a ne autodescoperi. Tocmai viața practică este gimnaziul psihologic prin intermediul căruia putem să ne descoperim defectele. În stare de alertă percepție, de alertă noutate, vom putea verifica în mod direct că defectele ascunse apar spontan.

E clar că defectul descoperit trebuie să fie studiat în mod conștient cu scopul de a-l separa de psihicul nostru. Înainte de toate, nu trebuie să ne identificăm cu nici un eu-defect, dacă într-adevăr dorim să-l eliminăm. Dacă stând în picioare pe o scândură vrem să o ridicăm ca s-o sprijinim de un perete, acest lucru nu ar fi posibil dacă am continua să rămânem în picioare pe ea. Evident, trebuie să începem prin a ne desprinde de scândură, dându-ne jos de pe ea și apoi, cu mâinile noastre, să ridicăm scândura și s-o așezăm sprijinită de perete.

Tot așa, nu trebuie să ne identificăm cu nici un agregat psihic, dacă într-adevăr dorim să-l separăm de psihicul nostru. Când cineva se identifică cu un eu oarecare, de fapt îl fortifică în loc să-l dezintegreze. Să presupunem că un eu oarecare de desfrâu, se înstăpânește pe încâlcelile pe care le avem în centrul intelectual, pentru a proiecta pe ecranul minții scene de lascivitate și morbiditate sexuală; dacă ne identificăm cu asemenea tablouri pasionale, fără îndoială că acel eu desfrânat se va fortifica teribil.

Dar dacă noi, în loc să ne identificăm cu acea entitate, o separăm de psihicul nostru considerând-o ca pe un demon intrus, în mod evident va fi apărut atunci în intimitatea noastră, înțelegerea creatoare.

Ulterior, ne vom putea oferi luxul de a judeca analitic agregatul respectiv, cu scopul de a deveni absolut conștienți de el. Ceea ce este grav la oameni constă tocmai în faptul că se identifică și asta este lamentabil. Dacă oamenii ar cunoaște doctrina celor multipli, dacă ar înțelege într-adevăr că nici propria lor viață nu le aparține, atunci nu ar mai comite greșeala de a se identifica.

Scenele de mânie, imaginile de gelozie, etc., se dovedesc utile pe terenul vieții practice, atunci când ne aflăm într-o constantă autoobservare psihologică. Atunci constatăm că nici gândurile, nici dorințele și nici acțiunile noastre nu ne aparțin.

Indiscutabil, multiple euri intervin ca niște intruși nefaști, pentru a pune în mintea noastră gânduri, în inima noastră emoții, iar în centrul nostru motor acțiuni de tot felul. Este lamentabil să nu fim proprii noștri stăpâni și ca diverse entități psihologice să facă din noi ce vor ele. Din nefericire, nici măcar nu bănuim ce ni se întâmplă și acționăm ca simple marionete controlate de fire invizibile. Cel mai rău dintre toate este că în loc să luptăm pentru a deveni independenți de toți acești mici tirani secreți, comitem greșeala de a-i întări și acest lucru se întâmplă atunci când ne identificăm.

Orice scenă de pe stradă, orice dramă familială, orice ceartă prostească între soți, se datorează fără îndoială unui eu oarecare, iar acesta este un lucru pe care nu trebuie să-l ignorăm niciodată.

Viața practică este oglinda psihologică în care ne putem vedea pe noi înșine așa cum suntem. Dar înainte de toate, trebuie să înțelegem necesitatea de a ne vedea pe noi înșine, necesitatea de a ne schimba radical, doar așa vom avea dorința de a ne observa cu adevărat.

Cel care se mulțumește cu starea în care trăiește, neghiobul, retrogradul, neglijentul, nu va simți niciodată dorința de a se vedea pe sine însuși, se va iubi prea mult și în nici un fel nu va fi dispus să-și revizuiască conduita și felul său de a fi.

În mod clar vom spune că în anumite comedii, drame și tragedii ale vieții practice intervin diverse euri pe care este necesar să le înțelegem. În orice scenă de gelozie pasională intră în joc euri de desfrâu, mânie, amor propriu, gelozie, etc., etc., etc., care ulterior vor trebui să fie judecate în mod analitic, fiecare separat, pentru a le înțelege în mod integral, cu scopul evident de a le putea dezintegra în totalitate.

Înțelegerea se dovedește foarte elastică, de aceea trebuie să pătrundem de fiecare dată mai în profunzime; ceea ce astăzi înțelegem într-un fel, mâine vom înțelege mai bine. Privite lucrurile sub acest aspect, putem verifica prin noi înșine cât de utile sunt diversele circumstanțe ale vieții, atunci când într-adevăr le folosim ca pe o oglindă pentru a ne autodescoperi.

Nicidecum nu am încerca să afirmăm vreodată că dramele, comediile și tragediile vieții practice sunt întotdeauna frumoase și perfecte; o asemenea afirmație ar fi necugetată. Totuși, oricât de absurde ar fi diversele situații ale existenței, ele

se dovedesc minunate ca gimnaziu psihologic.

Munca legată de dizolvarea diverselor elemente care constituie eul însuși, se dovedește extrem de dificilă. Și în cadența versurilor se ascunde delictul. În parfumul încântător al templelor, se ascunde delictul. Uneori delictul devine atât de rafinat încât se confundă cu sfințenia și atât de crud încât ajunge să se asemene blândeții.

Delictul se îmbracă cu toga judecătorului, cu tunica Maestrului, cu haina cerșetorului, cu costumul domnului și chiar cu tunica lui Cristos.

Înțelegerea este fundamentală, însă în munca de dizolvare a agregatelor psihice, nu este totul, așa cum vom vedea în capitolul următor.

Este urgent și de neamânat să devenim conștienți de fiecare Eu pentru a-l separa de Psihicul nostru, dar asta nu e tot, mai lipsește ceva; a se vedea capitolul cincisprezece.

□ Capitolul 15 □
KUNDALINI □

Am ajuns la un punct foarte spinos, vreau să mă refer la această chestiune legată de Kundalini, șarpele ignic al puterilor noastre magice, citat în multe texte ale înțelepciunii orientale.

Fără îndoială Kundalini se bucură de o vastă documentație și este ceva ce merită din plin să fie investigat.

În textele de Alchimie Medievală, Kundalini este semnătura astrală a spermei sacre, STELLA MARIS, FECIOARA MĂRII, cea care îi ghidează cu înțelepciune pe cei ce lucrează în Marea Operă.

La azteci ea este TONANTZIN, la greci este CASTA DIANA, iar în Egipt este ISIS, MAMA DIVINĂ căreia nici un muritor nu i-a ridicat vălul.

Fără nici o îndoială, Creștinismul Esoteric nu a încetat nicicând să o adore pe Divina Mamă Kundalini; evident, ea este MARAH sau, mai bine zis, RAM-IO, MARIA.

Ceea ce nu au specificat religiile ortodoxe, cel puțin în ceea ce privește cercul exoteric sau public, este aspectul lui ISIS în forma sa individuală umană. În mod vădit, numai în taină li s-a predat inițiaților faptul că această Divină Mamă există în mod individual înăuntrul fiecărei ființe umane.

Nu e de prisos să precizăm în mod subliniat că Dumnezeul-Mamă, REA, CIBELE, ADONIA sau oricum am vrea să

o numim, este o variantă a propriei noastre Ființe individuale, aici și acum. Rezumând, vom spune că fiecare dintre noi își are propria Mamă Divină particulară, individuală. Există tot atâtea Mame în cer, câte creaturi sunt pe fața pământului.

Kundalini este energia misterioasă care face să existe lumea, fiind un aspect al lui BRAHMA. În aspectul său psihologic concret din anatomia ocultă a ființei umane, KUNDALINI se află încolăcită de trei ori și jumătate înăuntrul unui anumit centru magnetic situat în osul coccigian. Acolo, amorțită, se odihnește ca orice șarpe, Divina Prințesă.

În centrul acelei Chakre sau loc de ședere, există un triunghi feminin sau YONI, în care se găsește un LINGAM masculin. Pe acest LINGAM atomic sau magic, ce reprezintă puterea sexuală creatoare a lui BRAHMA, se încolăcește sublimul șarpe KUNDALINI.

Regina ignică în aspectul ei de șarpe, se trezește prin secretum secretorum al unui anumit meșteșug alchimic pe care l-am predat cu claritate în opera mea intitulată „Misterul Înfloririi de Aur”. Indiscutabil, atunci când această forță divină se trezește, ea urcă victorioasă prin canalul măduvei spinării pentru a dezvolta în noi puterile care divinizează.

În aspectul său transcendental divin, supraliminar, șarpele sacru, transcendând ceea ce este pur fiziologic, anatomic, în starea sa caracteristică este, așa cum am spus deja, propria noastră Ființă, însă derivată.

Nu este scopul meu să explic în acest tratat tehnica pentru trezirea șarpelui sacru. Vreau doar să accentuez întrucâtva cruda realitate a Egoului și urgența interioară privind dizolvarea diverselor sale elemente inumane. Mintea, prin ea însăși, nu poate altera în mod radical nici un defect psihologic. Mintea poate să eticheteze orice defect, să-l treacă de la un nivel la altul, să-l ascundă de ea însăși sau de ceilalți, să-l justifice, etc., dar niciodată să-l elimine definitiv.

Înțelegerea este o parte fundamentală, însă nu e totul, este nevoie de eliminare. Un defect observat trebuie să fie analizat și înțeles în mod integral înainte de a trece la eliminarea lui. Avem nevoie de o putere superioară minții, de o putere capabilă să dezintegreze la nivel atomic orice eu-defect pe care l-am descoperit în prealabil și l-am supus judecății în mod profund.

Din fericire o asemenea putere subzistă profund, dincolo de corp, de afecte și de minte, deși își are exponentele concrete în osul din centrul coccigian, așa cum am explicat-o deja în paragrafele anterioare ale acestui capitol.

După ce am înțeles în mod integral un oarecare eu-defect, trebuie să ne cufundăm în meditație profundă, implorând, rugându-ne, cerându-i Divinei noastre Mame particulare, individuale, să dezintegreze eul-defect înțeles în prealabil.

Aceasta este tehnica precisă care se cere pentru eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interiorul nostru.

Divina Mamă Kundalini are puterea de a reduce la cenușă orice agregat psihic subiectiv, inuman. Fără această metodă, fără acest procedeu, orice efort pentru dizolvarea Egoului se dovedește zadarnic, inutil, absurd.

◻ Capitolul 16 ◻
NORME INTELECTUALE ◻

Pe terenul vieții practice, fiecare persoană își are criteriul său, modul său mai mult sau mai puțin învechit de a gândi și niciodată nu se deschide la nou; acest lucru este incontestabil, indiscutabil, de netăgăduit. Mintea umanoidului intelectual este degenerată, deteriorată, într-o evidentă stare de involuție.

În mod real înțelegerea umanității actuale se aseamănă cu o veche structură mecanică, inertă și absurdă, incapabilă prin ea însăși, de orice fenomen de flexibilitate autentică. Minții îi lipsește maleabilitatea, se află îmbuteliată în multiple norme rigide și inadecvate. Fiecare își are criteriul său și norme rigide determinate, în funcție de care acționează și reacționează neîncetat.

Aspectul cel mai grav din toată această chestiune este că milioanele de criterii corespund milioanelor de norme putrede și absurde. În orice caz, oamenii niciodată nu consideră că greșesc, fiecare cap este o lume și nu încape îndoială că printre atâtea ascunzișuri mentale există multe sofisme care să distragă și stupidități insuportabile.

Însă judecata îngustă a mulțimilor nu bănuiește nicidecum îmbutelierea intelectuală în care se găsește. Acești oameni moderni, cu creier de gândac, au cea mai bună părere despre ei, își închipuie că sunt foarte liberali, super-genii, cred că au o judecată foarte deschisă. Ignoranții cultivați se dovedesc a fi cei

mai dificili, căci în realitate, vorbind de această dată în stil socratic, vom spune: „nu numai că nu știu, ci pe deasupra ei nu știu că nu știu”.

Șarlatanii intelectului fixați în aceste norme învechite ale trecutului, se desfășoară violent în virtutea propriei lor îmbutelieri și refuză în mod categoric să accepte ceva ce, sub nici o formă, nu poate să se încadreze în normele lor de oțel.

Atotștiutorii cultivați cred că tot ceea ce, dintr-o cauză sau alta, iese de pe drumul rigid al procedeelor lor ruginite, este absurd sută la sută. Astfel, acei bieți oameni cu o judecată atât de complicată, se autoînșeală în mod mizerabil. Pseudosavanții acestei epoci se cred geniali și îi privesc cu dispreț pe cei care au curaj să se îndepărteze de normele lor roase de vreme; cel mai rău este că nici măcar nu bănuiesc cruda realitate a propriei lor nepriceperi.

Meschinăria intelectuală a minților râncede este de așa natură încât își oferă luxul de a pretinde demonstrații despre ceea ce este realul, despre ceea ce nu ține de minte. Nu vor să priceapă oamenii cu înțelegere rahitică și lipsită de toleranță, că experiența realului apare numai în absența egoului. Incontestabil, nu ar fi nicicum posibil să recunoaștem în mod direct misterele vieții și ale morții, câtă vreme nu s-a deschis înăuntrul nostru mintea interioară.

Nu e de prisos să repetăm în acest capitol că numai conștiința superlativă a Ființei poate cunoaște adevărul. Mintea interioară poate funcționa doar cu datele pe care le aduce conștiința Cosmică a FIINȚEI. Intelectul subiectiv, cu dialectica sa rațională, nu poate să știe nimic din ceea ce scapă jurisdicției sale. Știm deja că noțiunile de fond ale dialecticii raționale se elaborează cu datele aduse de simțurile de percepție externă. Cei care se află îmbuteliați în procedeele lor intelectuale și în normele lor fixe, opun întotdeauna rezistență acestor idei revoluționare.

Numai dizolvând EGOUL în mod radical și definitiv, este posibil să ne trezim conștiința și să ne deschidem în mod real mintea interioară.

Totuși, întrucât aceste declarații revoluționare nu se încadrează în logica formală și nici în logica dialectică, reacția subiectivă a minților involutive opune o rezistență violentă. Acești bieți oameni ai intelectului vor să pună oceanul într-un

pahar de sticlă, presupunând că universitatea poate controla toată înțelepciunea universului și că toate legile Cosmosului sunt obligate să se supună normelor lor academice învechite. Nici pe departe nu bănuiesc acești ignoranți, modele de înțelepciune, starea degenerativă în care se află. Uneori, acest gen de oameni se remarcă pentru o vreme când vin în lumea esoterică, dar se sting curând ca niște flăcărui, dispar din panorama neliniștilor spirituale, îi înghite intelectul și dispar din scenă pentru totdeauna. Superficialitatea intelectului nu poate pătrunde niciodată în fondul legitim al FIINȚEI; totuși, procesele subiective ale raționalismului pot să-i conducă pe nerozi la tot felul de concluzii foarte strălucitoare, dar absurde.

Puterea de a formula concepte logice nu implică în nici un caz experiența realului. Jocul convingător al dialecticii raționale îl fascinează pe cel ce raționează, făcându-l să confunde mereu pisica cu iepurele. Strălucitoarea succesiune de idei îl orbește pe șarlatanul intelectului și îi dă o oarecare autosuficiență atât de absurdă, încât respinge tot ce nu miroase a praf de biblioteci și a cerneală universitară. „Delirium-ul tremens” al bețivilor alcoolici are simptome inconfundabile, însă cel al celor îmbătați cu teorii se confundă ușor cu genialitatea.

Ajungând la această parte a capitolului nostru, vom spune că este într-adevăr foarte greu să știm unde se termină intelectualismul șarlatanilor și unde începe nebunia. Câtă vreme vom continua să fim îmbuteliați în normele putrede și râncede ale intelectului, va fi ceva mai mult decât imposibilă experimentarea a ceea ce nu aparține minții, a ceea ce nu aparține timpului, a ceea ce este realul.

▫ *Capitolul 17* ▫
CUȚITUL CONȘTIINȚEI ▫

Unii psihologi simbolizează conștiința printr-un cuțit foarte potrivit să ne separe de ceea ce este lipit de noi și care ne golește de forță. Astfel de psihologi cred că unicul mod de a scăpa de sub puterea unui EU oarecare, este de a-l observa de fiecare dată cu mai multă claritate, cu scopul de a-l înțelege, pentru a deveni conștienți de el.

Acei oameni cred că astfel, un om se separă eventual de un Eu sau altul, fie și cât grosimea tăișului unui cuțit. În felul acesta, spun ei, Eul separat de conștiință, se aseamănă unei plante tăiate. După părerea lor, a deveni conștient de orice Eu,

înseamnă a-l separa de Psihicul nostru și a-l condamna la moarte.

Indiscutabil, un astfel de concept, aparent foarte convingător, eșuează în practică. Eul care, prin intermediul cuțitului conștiinței, a fost tăiat de personalitatea noastră, alungat din casă ca o oaie neagră, continuă să existe în spațiul psihologic, devine un demon ispititor, insistă să se reîntoarcă acasă, nu se resemnează așa ușor, nu vrea câtuși de puțin să mănânce pâinea amară a exilului, caută o ocazie și la cea mai mică slăbire a vigilenței, se instalează din nou în psihicul nostru.

Cel mai grav este că în interiorul Eului alungat, se află întotdeauna îmbuteliat un anumit procentaj de esență, de conștiință.

Toți acei psihologi care gândesc astfel, niciodată nu au reușit să dizolve nici unul din Eurile lor, în realitate au dat greș.

Oricât se încearcă să se evite subiectul KUNDALINI, problema este foarte gravă. În realitate, „Fiul Ingrat” nu progresează niciodată în munca esoterică asupra sa însuși. Evident, „Fiu Ingrat” este oricine o nesocotește pe „ISIS”, Divina noastră Mamă Cosmică particulară, individuală. ISIS este una din părțile autonome ale propriei noastre Ființe, dar derivată, Șarpele Ignic al puterilor noastre magice, KUNDALINI. În mod evident, numai „ISIS” are putere absolută pentru a dezintegra orice Eu; acest lucru este irefutabil, indiscutabil, incontestabil.

KUNDALINI este un cuvânt compus: „KUNDA ne amintește de Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, LINI este un termen Atlant care înseamnă Sfârșit”.

„KUNDALINI” înseamnă: „Sfârșit al abominabilului organ KUNDARTIGUADOR”. Este deci urgent să nu confundăm „KUNDALINI” cu organul „KUNDARTIGUADOR”.

Am spus deja într-un capitol anterior că Șarpele Ignic al puterilor noastre magice se află încolăcit de trei ori și jumătate înăuntrul unui anumit Centru Magnetic situat în osul Coccigian, la baza șirei spinării. Când Șarpele urcă, este KUNDALINI, când coboară, este abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Prin intermediul „TANTRISMULUI ALB”, șarpele se înalță victorios prin canalul medular spinal, trezind puterile care divinizează.

Prin intermediul „TANTRISMULUI NEGRU”, șarpele se precipită din coccis spre infernurile atomice ale omului. Așa se

face că mulți se convertesc în Demoni teribil de perverși.

Cei care comit eroarea de a-i atribui șarpelui ascendent toate caracteristicile sinistre și tenebroase ale șarpelui descendent, eșuează în mod definitiv în munca asupra lor înșiși.

Relele consecințe ale „ABOMINABILULUI ORGAN KUNDARTIGUADOR” pot fi anihilate numai prin „KUNDALINI”.

Nu este de prisos să clarificăm că astfel de consecințe rele sunt cristalizate în EUL PLURALIZAT al psihologiei revoluționare. Puterea Hipnotică a Șarpelui descendent ține umanitatea cufundată în inconștiență. Numai Șarpele ascendent, prin opoziție, ne poate trezi; acest adevăr este o axiomă a Înțelepciunii Ermetice. Acum vom înțelege mai bine profunda semnificație a cuvântului sacru „KUNDALINI”.

Voința conștientă este întotdeauna reprezentată de femeia sacră: Maria, Isis, care strivește capul Șarpelui descendent. Declar aici în mod sincer și fără ocolișuri că dublul curent de lumină, focul viu și astral al pământului, a fost simbolizat în Anticele Mistere, prin șarpele cu cap de taur, de țap sau de câine. Este dublul Șarpe din Caduceul lui Mercur; este Șarpele ispititor din Eden; însă este totodată, fără nici cea mai mică îndoială, Șarpele de Aramă al lui Moise, încolăcit pe „TAU”, adică pe „LINGAM-ul Generator”. Este „țapul” Sabatului și Baphomet al Templierilor Gnostici; HYLE a Gnosticismului Universal; dubla coadă de șarpe care formează labele Cocoșului Solar al ABRAXAS-urilor.

În „LINGAM-ul NEGRU” introdus în „YONI-ul” metalic, simboluri ale Zeului SHIVA, Divinitatea Hindusă, se găsește cheia secretă pentru a trezi și dezvolta Șarpele ascendent sau KUNDALINI, cu condiția de a nu vărsa nicicând în viață „Cupa lui Hermes Trismegistul”, cel de Trei ori mare Zeu „IBIS-THOT”.

Am vorbit printre rânduri pentru cei ce știu să înțeleagă. Cel ce are pricepere să priceapă, căci aici este înțelepciune.

TANTRICII negri sunt diferiți, ei trezesc și dezvoltă Abominabilul organ KUNDARTIGUADOR, Șarpele ispititor din Eden, atunci când în riturile lor comit crima de neiertat de a vărsa „Vinul Sacru”.

□ *Capitolul 18* □
ȚARA PSIHOLOGICĂ □

Indiscutabil, așa cum există țara Exterioară în care trăim, tot așa, în intimitatea noastră, există țara psihologică. Oamenii

nu ignoră niciodată orașul sau județul în care trăiesc, din nefericire se întâmplă că nu cunosc locul psihologic în care se află situați.

Într-un anumit moment, oricine știe în ce cartier se află, dar pe terenul psihologic nu se întâmplă același lucru; în mod normal oamenii nu bănuiesc câtuși de puțin locul din țara lor psihologică în care se găsesc la un moment dat. Așa cum în lumea fizică există cartiere de oameni decenți și culți, tot la fel se întâmplă și în ținutul psihologic al fiecăruia dintre noi; nu încape îndoială că există cartiere foarte elegante și frumoase.

La fel cum în lumea fizică există cartiere cu străduțe foarte periculoase, pline de atacatori, tot așa se întâmplă și în ținutul psihologic din interiorul nostru. Totul depinde de genul de persoane care ne însoțesc; dacă avem prieteni bețivi, vom ajunge într-o crâșmă, iar dacă aceștia sunt pramatii, destinația noastră va fi bordelul. În țara noastră psihologică, fiecare își are tovarășii săi, EURILE sale; acestea o vor duce pe persoană acolo unde trebuie să o ducă în acord cu caracteristicile sale psihologice.

O doamnă virtuoasă și onorabilă, soție minunată, cu o conduită exemplară, locuind într-o frumoasă casă în lumea fizică, din cauza EURILOR ei desfrânate s-ar putea afla, în țara sa psihologică, în caverne de prostituție. Un domn onorabil, de o cinste ireproșabilă, cetățean magnific, în ținutul său psihologic s-ar putea afla cufundat într-un cuib de hoți, din cauza proștilor săi tovarăși, EURI ale hoției, cufundate foarte adânc în inconștient. Un anahoret și penitent, posibil un călugăr „spiritual” ducând o viață austeră în chilia lui, în vreo mănăstire, la nivel psihologic ar putea să se afle situat într-un cartier de asasini, bandiți, agresori, drogați, tocmai din cauza EURILOR infraconștiente sau inconștiente, cufundate profund în ascunzișurile cele mai complicate ale psihicului său.

Nu degeaba ni s-a spus că există multă virtute în cei răi și multă răutate în cei virtuoși. Mulți sfinți canonizați încă mai trăiesc în cavernele psihologice ale hoției sau în case de prostituție.

Ceea ce afirmăm aici în mod subliniat i-ar putea scandaliza pe ipocriți, pe pietiști, pe ignoranții cultivați, pe modelele de înțelepciune, dar niciodată pe adevărații psihologi. Chiar dacă ar părea incredibil, până și în tămâia rugăciunii se

ascunde delictul, între cadențele versurilor de asemenea se ascunde delictul, sub cupola sacră a sanctuarelor cele mai divine delictul îmbracă tunica sfințeniei și a cuvântului sublim.

În profunzimile adânci ale celor mai venerabili sfinți, trăiesc EURILE prostituției, ale hoției, ale crimei, etc. Tovarăși infraumani ascunși în profunzimile insondabile ale inconștientului.

Mult au suferit din acest motiv diverșii sfinți ai istoriei; să ne amintim de ispitirile Sfântului Anton, toate acele abominațiuni împotriva cărora a trebuit să lupte fratele nostru Francisc de Assisi. Totuși, acei sfinți n-au spus totul, iar cei mai mulți dintre ei au tăcut.

Ne mirăm gândindu-ne că unii anahoreți penitenți și foarte sfinți ar putea trăi în cartierele psihologice ale prostituției și hoției. Totuși sunt sfinți, iar dacă încă nu au descoperit acele lucruri înspăimântătoare din psihicul lor, când le vor descoperi își vor tortura trupul, vor posti, poate se vor biciui și o vor ruga pe divina lor mamă KUNDALINI să le elimine din psihicul lor acei răi tovarăși pe care îi adăpostesc în acele văgăuni tenebroase ale propriei lor țări psihologice.

Multe au spus diferitele religii despre viața de după moarte și despre viața de dincolo. Ca să nu-și mai bată capul bieții oameni cu ceea ce este acolo, de cealaltă parte, dincolo de mormânt. Indiscutabil, după moarte, fiecare continuă să trăiască în cartierul psihologic dintotdeauna. Hoțul va continua în văgăunile hoților; desfrânatul va continua în casele de rendez-vous ca o fantomă sinistră; mâniosul, furiosul va continua să trăiască pe străduțele periculoase ale viciului și mâniei, acolo unde sclipește pumnalul și totodată răsună focurile de armă.

Esența în ea însăși este foarte frumoasă, a venit de sus, de la stele și din păcate este închisă înăuntrul tuturor acestor euri pe care le purtăm în interior. Prin împotrivire, esența poate face cale întoarsă, să revină la punctul de plecare originar, să se întoarcă la stele, însă trebuie să se elibereze mai întâi de răii săi însoțitori, care o țin vârâtă în suburbiile pierzaniei.

Când Francisc de Assisi și Anton de Padova, însemnați maeștri cristificați, au descoperit în interiorul lor eurile pierzaniei, au suferit nespus și nu încape îndoială că pe baza unor munci conștiente și suferințe voluntare, au reușit să reducă

la praf cosmic tot acel ansamblu de elemente inumane care trăiau în interiorul lor. Indiscutabil, acei Sfinți s-au Cristificat și s-au reîntors la punctul de plecare originar după ce au suferit mult.

Înainte de toate este necesar, este urgent, de neamânat, ca centrul magnetic pe care l-am stabilit în mod anormal în falsa noastră personalitate, să fie transferat în Esență; așa își va putea întreprinde omul complet călătoria de la personalitate până la stele, urcând în mod didactic, progresiv, grad cu grad, pe muntele FIINȚEI.

Atâta timp cât centrul magnetic continuă să fie stabilit în personalitatea noastră iluzorie, vom trăi în văgăunile psihologice cele mai abominabile, chiar dacă în viața practică am fi niște cetățeni minunați. Fiecare are un centru magnetic ce îl caracterizează; comerciantul are centrul magnetic al comerțului și de aceea se desfășoară în piețe și atrage ceea ce este afin cu el, cumpărători și vânzători. Omul de știință are în personalitatea sa centrul magnetic al științei și din acest motiv atrage spre sine toate lucrurile științifice, cărți, laboratoare, etc. Esoteristul are în el însuși centrul magnetic al esoterismului și, întrucât acest gen de centru diferă de chestiunile personalității, fără îndoială se produce din acest motiv transferul.

Când centrul magnetic se stabilește în conștiință, adică în esență, atunci se începe reîntoarcerea omului total spre stele.

□ *Capitolul 19* □
DROGURILE □

Dedublarea psihologică a omului ne permite să scoatem în evidență cruda realitate a unui nivel superior în fiecare dintre noi. Când cineva a putut să verifice prin sine însuși, în mod direct, faptul concret că există doi oameni într-unul singur, cel inferior la nivelul normal, obișnuit și cel superior pe o octavă mai elevată, atunci totul se schimbă și încearcă, în acest caz, să acționeze în viață în acord cu principiile fundamentale pe care le poartă în adâncul FIINȚEI sale.

La fel cum există o viață exterioară, tot așa există și o viață interioară. Omul exterior nu este totul, dedublarea psihologică ne arată realitatea omului interior. Omul exterior are modul său de a fi, este ceva cu atitudini multiple și reacții tipice în viață, o marionetă pusă în mișcare de fire invizibile.

Omul interior este FIINȚA autentică, se bazează pe alte

legi foarte diferite, niciodată nu ar putea să fie transformat într-un robot. Omul exterior nu face nimic spontan, simte că a avut parte de nerecunoștințe, își plânge de milă, se autoconsideră din cale-afară; dacă este soldat, aspiră să fie general, dacă este muncitor într-o fabrică, protestează când nu este promovat, vrea ca meritele sale să fie recunoscute cum se cuvine, etc.

Nimeni nu ar putea ajunge la cea de-a DOUA naștere, să se mai nască o dată, așa cum spune Evanghelia Domnului, atâta timp cât continuă să trăiască cu psihologia omului inferior obișnuit. Atunci când cineva își recunoaște propria-i nulitate și mizerie interioară, când are curajul să-și revizuiască viața, fără îndoială își va da singur seama că în nici un caz nu are nici un merit.

„Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția cerurilor”.

Săraci cu duhul sau sărmani cu duhul, sunt în realitate aceia care-și recunosc propria nulitate, insolență și mizerie interioară. Ființele de acest fel, fără îndoială, primesc iluminarea.

„Mai ușor trece o cămilă prin urechea unui ac, decât intră un bogat în împărăția cerurilor”.

Este evident că mintea îmbogățită de atâtea merite, decorații și medalii, distinse virtuți sociale și complicate teorii academice, nu este săracă cu duhul și în consecință niciodată nu ar putea să intre în împărăția cerurilor. Pentru a intra în Împărăție se cere să avem numaidecât comoara credinței. Câtă vreme nu s-a produs în fiecare dintre noi dedublarea psihologică, CREDINȚA se dovedește mai mult decât imposibilă. CREDINȚA este cunoașterea pură, înțelepciunea experimentală directă.

CREDINȚA a fost întotdeauna confundată cu credințele vane. Gnosticii, nu trebuie să cădem niciodată într-o greșeală atât de gravă. CREDINȚA este experimentare directă a realului; trăire minunată a omului interior; cunoaștere divină autentică. Este de la sine înțeles că omul interior, cunoscând prin experiență mistică directă propriile sale lumi interne, cunoaște de asemenea, lumile interne ale tuturor persoanelor ce populează fața pământului.

Nimeni nu ar putea cunoaște lumile interne ale planetei Pământ, ale sistemului solar și ale galaxiei în care trăim, dacă

mai întâi nu și-a cunoscut propriile lumi interne. Acest fapt e asemănător cu sinucigașul ce scapă de viață printr-o portiță greșită.

Percepțiile extrasenzoriale ale drogatului își au propria rădăcină în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR (șarpele tentator din Eden). Conștiința îmbuteliată în multiplele elemente ce constituie Egoul, se desfășoară în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Conștiința egoică ajunge atunci să fie într-o stare de comă, cu halucinații hipnotice foarte asemănătoare oricărui subiect ce s-ar afla sub influența vreunui drog sau altul. Putem pune această problemă în felul următor: halucinațiile conștiinței egoice sunt la fel cu halucinațiile provocate de droguri.

Evident aceste două tipuri de halucinații își au cauzele originare în abominabilul organ KUNDARTIGUADOR. (A se vedea Capitolul 16 al acestei cărți.) Fără îndoială, drogurile anihilează razele alfa și atunci, indiscutabil, se pierde conexiunea intrinsecă dintre minte și creier; acest lucru se dovedește de fapt a fi un eșec total. Drogatul transformă viciul în religie și, derutat, se gândește să experimenteze realul sub influența drogurilor, ignorând faptul că percepțiile extrasenzoriale produse de marijuana, L.S.D., morfină, ciupercile halucinogene, cocaină, heroină, hașiș, excesul de pastile tranchilizante, amfetamine, barbiturice, etc., etc., etc., nu sunt decât simple halucinații elaborate de abominabilul organ KUNDARTIGUADOR.

Drogații, involuând, degenerând cu timpul, se cufundă în cele din urmă, în mod definitiv, în lumile infernale.

▫ *Capitolul 20* ▫
NELINIȘTI ▫

Fără îndoială că între a gândi și a simți există o mare diferență, acest lucru este de necontestat. Există o mare răceală între oameni, este frigul a ceea ce nu are importanță, a superficialului. Mulțimile cred că important e ceea ce nu e important, își închipuie că ultima modă sau ultimul model de mașină, ori chestiunea aceasta a salariului de bază, sunt singurele lucruri serioase.

Numesc lucru serios cronica zilei, aventura amoroasă, viața sedentară, paharul de băutură, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfa, calomnia, etc. Evident, când bărbatul de azi sau femeia salonului de frumusețe aud ceva despre

esoterism, cum acesta nu face parte din planurile lor, nici din cercul lor, nici din plăcerile lor sexuale, răspund cu un „nu știu ce” de o răceală înspăimântătoare sau pur și simplu strâmbă din buze, ridică din umeri și se îndepărtează cu indiferență.

Acea apatie psihologică, acea răceală ce înspăimântă, are două baze; în primul rând ignoranța cea mai teribilă, în al doilea absența absolută a neliniștilor spirituale. Lipsește un contact, un șoc electric; nimeni nu l-a dat în magazin, nici în ceea ce se credea a fi serios, cu atât mai puțin în plăcerile patului. Dacă cineva ar fi capabil să-i dea neghiobului indiferent sau femeiuștii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia inimii, vreo reminiscență ciudată, un nu știu ce extrem de lăuntric, poate că atunci totul ar fi diferit. Însă ceva înlătură glăsciorul secret, primul imbold al inimii, năzuința lăuntrică; probabil o prostie, frumoasa pălărie din vreo vitrină, dulciurile rafinate dintr-un restaurant, întâlnirea cu un prieten care mai târziu nu mai are pentru noi nici o importanță, etc.

Prostii, nerozii care nefiind transcendentale, au totuși la un moment dat forța de a stinge prima neliniște spirituală, năzuința lăuntrică, neînsemnata scânteie de lumină, imboldul inimii care, fără să știm de ce, ne-a tulburat pentru o clipă. Dacă aceia care azi sunt cadavre vii, reci noctambuli de club sau pur și simplu vânzători de umbrele în magazinul de pe șosea, nu și-ar fi înăbușit prima neliniște lăuntrică, ar fi în acest moment lumini ale spiritului, adepți ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului. Scânteia, imboldul inimii, un suspin misterios, un nu știu ce, a fost simțit cândva de măcelarul din colț, de lustragiul de pantofi sau de medicul de prim rang, însă totul a fost în van, neghiobiile personalității sting mereu prima scânteiere a luminii; după care continuă frigul celei mai înspăimântătoare indiferențe.

Indiscutabil, mai devreme sau mai târziu oamenii sunt înghițiți de lună; acest adevăr se dovedește incontestabil. Nu există nimeni care să nu fi simțit vreodată în viață un imbold al inimii, o neliniște ciudată, din nefericire orice lucru al personalității, oricât de prostesc ar fi, e suficient ca să reducă la praf cosmic ceea ce, în liniștea nopții, ne-a mișcat pentru un moment.

Luna câștigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrănește tocmai cu propriile noastre slăbiciuni.

Luna este teribil de mecanică; umanoidul lunar, lipsit complet de orice neliniște solară, este incoerent și se mișcă în lumea viselor sale. Dacă cineva ar face ceea ce nimeni nu face, adică ar însufleți lăuntrica neliniște apărută poate în misterul vreunei nopți, nu încape îndoială că ar asimila cu timpul inteligența solară și s-ar preschimba din acest motiv în om solar. Aceasta este, în mod precis, ceea ce vrea Soarele, dar pe aceste umbre lunare atât de reci, apatice și indiferente, întotdeauna le înghite Luna; apoi vine egalarea morții.

Moartea egalează totul. Orice cadavru viu, lipsit de neliniști solare, degenerează teribil în mod progresiv până ce Luna îl devorează. Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii; din nefericire, acest experiment nu i-a dat rezultate prea bune, Luna înghite oamenii.

Totuși, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puțin pe ignoranții cultivați; ei se cred buricul pământului sau centrul universului.

Soarele a depus în glandele sexuale ale animalului intelectual, în mod greșit numit om, anumiți germeni solari care, dezvoltați în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici. Însă experimentul solar se dovedește înfiorător de dificil tocmai din cauza frigului lunar.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele și din acest motiv, cu timpul, germenii solari involuează, degenerează și se pierd în mod lamentabil. Cheia principală a operei Soarelui constă în disoluția elementelor indezirabile pe care le purtăm în interior. Când o rasă umană își pierde orice interes pentru ideile solare, Soarele o distruge pentru că nu-i mai servește pentru experimentul său. Întrucât această rasă actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială și mecanică, nu mai servește pentru experimentul solar, acesta fiind un motiv mai mult decât suficient pentru care va fi distrusă.

Pentru ca să existe neliniște spirituală continuă, se impune să transferăm centrul magnetic de gravitație în esență, în conștiință. Din păcate oamenii au centrul magnetic de gravitație în personalitate, în cafenea, în bufet, în afacerile bancare, în casa de toleranță sau în piață, etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalității și centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; acest fapt este incontestabil și orice persoană care are bun simț poate

s-o constate singură și în mod direct. Din nefericire, citind toate acestea, șarlatanii intelectului, obișnuiți să discute peste măsură sau să tacă cu un orgoliu insuportabil, preferă să arunce cartea cu dispreț și să citească ziarul.

Câteva înghițituri de cafea bună și cronica zilei se dovedesc un aliment minunat pentru mamiferele raționale. Totuși, ele se consideră foarte serioase; fără îndoială propriile pedanterii le țin halucinate iar aceste lucruri de tip solar scrise în această carte insolentă, le deranjează nespus. Fără îndoială că ochii boemi ai homunculușilor rațiunii nu ar îndrăzni să continue studiul acestei lucrări.

▫ *Capitolul 21* ▫
MEDITAȚIE ▫

În viață unicul lucru important este schimbarea radicală, totală și definitivă; restul în mod sincer nu are nici cea mai mică importanță. Meditația se dovedește fundamentală dacă dorim sincer o asemenea schimbare.

În nici un caz nu dorim meditația nontranscendentă, superficială și vană. Trebuie să devenim serioși și să lăsăm deoparte multitudinea de prostii care abundă peste tot în pseudoesoterismul și pseudooocultismul ieftin. Trebuie să știm să fim serioși, trebuie să știm să ne schimbăm dacă dorim cu adevărat să nu eșuăm în munca esoterică.

Cel care nu știe să mediteze, superficialul, ignorantul, niciodată nu va putea dizolva Egoul; va fi întotdeauna un buștean neputincios pe marea furioasă a vieții. Un defect descoperit pe terenul vieții practice, trebuie să fie înțeles în profunzime prin tehnica meditației.

Materialul didactic pentru meditație se află tocmai în diversele evenimente sau împrejurări zilnice ale vieții practice, aceasta este incontestabil. Oamenii protestează întotdeauna împotriva evenimentelor neplăcute, niciodată nu știu să vadă utilitatea acestor evenimente. Noi, în loc să protestăm împotriva circumstanțelor neplăcute, trebuie să extragem din ele, prin intermediul meditației, elementele utile pentru creșterea noastră animică.

Meditația profundă asupra unei împrejurări oarecare, plăcute sau neplăcute, ne permite să simțim în noi înșine savoarea, rezultatul. Este necesar să facem o netă diferențiere psihologică între savoarea-muncă și savoarea-viață. În orice caz,

pentru a simți în noi înșine savoarea-muncă, se impune o inversare totală a atitudinii cu care primim în mod normal circumstanțele existenței.

Nimeni nu ar putea gusta savoarea-muncă atâta timp cât comite eroarea de a se identifica cu diversele evenimente. Cu siguranță identificarea împiedică aprecierea psihologică cuvenită a evenimentelor. Când cineva se identifică cu o întâmplare sau alta, în nici un mod nu reușește să extragă din aceasta elementele utile pentru autodescoperirea și creșterea interioară a conștiinței.

Muncitorul esoterist care se reîntoarce la identificare după ce a lăsat garda, resimte din nou savoarea-viață în loc de savoarea-muncă. Acest lucru indică faptul că atitudinea psihologică inversată înainte, a revenit la starea sa de identificare. Orice circumstanță dezagreabilă trebuie să fie reconstituită prin intermediul imaginației conștiente, prin tehnica meditației.

Reconstrucția oricărei scene ne permite să verificăm prin noi înșine și în mod direct intervenția diverselor Euri participante în aceasta. De exemplu, într-o scenă de gelozie intervin euri de mânie, de gelozie și chiar de ură. Înțelegerea fiecăruia dintre aceste euri, a fiecăruia din acești factori, implică de fapt reflecție profundă, concentrare, meditație.

Marcata tendință de a-i inculpa pe ceilalți este o piedică, un obstacol în calea înțelegerii propriilor noastre erori. Din nefericire se dovedește o sarcină foarte dificilă să distrugem în noi tendința de a-i învinovăți pe ceilalți. În numele adevărului trebuie să spunem că noi suntem singurii vinovați pentru diversele circumstanțe neplăcute ale vieții. Diferitele evenimente plăcute sau neplăcute există cu noi sau fără noi și se repetă mecanic în mod neîntrerupt.

Plecând de la acest principiu, nici o problemă nu poate avea o soluție finală. Problemele fac parte din viață iar dacă ar exista o soluție finală viața n-ar mai fi viață ci moarte. Așadar poate avea loc o modificare a circumstanțelor și a problemelor, dar niciodată ele nu vor înceta să se repete și niciodată nu vor avea o soluție finală.

Viața este o roată care se învârtește mecanic cu toate circumstanțele plăcute și neplăcute, mereu recurente. Nu putem opri roata, circumstanțele bune sau rele se produc mereu

mecanic, putem schimba doar atitudinea noastră în fața evenimentelor vieții. Pe măsură ce învățăm să extragem materialul pentru meditație chiar din împrejurările vieții, ne vom autodescoperi. În orice împrejurare plăcută sau neplăcută există diverse Euri care trebuie să fie înțelese integral cu tehnica meditației. Asta înseamnă că orice grup de Euri, intervenind într-o oarecare dramă, comedie sau tragedie a vieții practice, după ce a fost înțeles integral, va trebui să fie eliminat prin intermediul puterii Divinei Mame Kundalini.

Pe măsură ce utilizăm simțul observării psihologice, acesta se va dezvolta de asemenea în mod minunat. Atunci vom putea percepe Eurile în timpul muncii meditației. Este interesant să percepem Eurile în interior nu doar înainte de a fi fost lucrate, ci și în timpul întregii munci. Când aceste euri sunt decapitate și dezintegrate, simțim o mare alinare, o mare fericire.

□ Capitolul 22 □
REÎNTOARCERE ȘI RECURENȚĂ □

Un om este ceea ce este viața sa; dacă un om nu-și lucrează propria viață, își pierde timpul în mod mizerabil.

Numai eliminând elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru, putem face din viața noastră o capodoperă. Moartea este întoarcerea la începutul vieții, cu posibilitatea de a o repeta din nou pe scena unei noi existențe. Diferitele școli de tip pseudoesoteric și pseudoocultist susțin eterna teorie a vieților succesive; un astfel de concept este greșit.

Viața este un film; o dată încheiată proiecția, înfășurăm pelicula pe bobină și o ducem în eternitate.

Revenirea există, reîntoarcerea există; întorcându-ne în această lume proiectăm pe ecranul existenței același film, aceeași viață. Putem stabili teza existențelor succesive; dar nu a vieților succesive pentru că filmul este același. Ființa umană are trei la sută esență liberă și nouăzeci și șapte la sută esență îmbuteliată în euri. Când ne reîntoarcem, cele trei procente de esență liberă impregnează total ovulul fecundat; fără îndoială continuăm în sămânța descendenților noștri.

Personalitatea este diferită; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; aceasta din urmă se va dezintegra în mod lent în cimitir.

În noul-născut se află reîncorporat doar micul procentaj de

esență liberă; acest lucru îi dă copilului autoconștiință și frumusețe interioară. Diversele euri care revin dau târcoale nou-născutului, merg și vin liber peste tot, ar vrea să intre în mașina organică, dar aceasta nu este posibil cât timp nu s-a creat o nouă personalitate.

Este bine să știm că personalitatea este energetică și că se formează prin experiență de-a lungul timpului. Este scris că personalitatea trebuie să se creeze în timpul primilor șapte ani ai copilăriei și că ulterior se întărește și se fortifică o dată cu toate experiențele vieții practice. Eurile încep să intervină în mașina organică treptat, pe măsură ce noua personalitate se creează.

Moartea este un rest de fracții, o dată încheiată operația matematică, unicul lucru ce continuă sunt valorile (adică, eurile bune și rele, utile și inutile, pozitive și negative). În lumina astrală, valorile se atrag și se resping reciproc în acord cu legile magnetismului universal.

Noi suntem puncte matematice în spațiu, ce servim drept vehicul unor determinate sume de valori. În personalitatea umană a fiecăruia dintre noi există mereu aceste valori care servesc drept bază Legii Recurenței. Totul se întâmplă din nou așa cum s-a mai întâmplat, plus rezultatul sau consecința acțiunilor noastre precedente. Dat fiind faptul că înăuntrul fiecăruia dintre noi există multe euri din vieți precedente, putem afirma în mod subliniat că fiecare dintre ele este o persoană diferită. Aceasta ne invită să înțelegem că înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane cu diferite compromisuri.

În personalitatea unui hoț există o adevărată cavernă de hoți; în personalitatea unui ucigaș există un întreg club de asasini; în personalitatea unui desfrânat există o casă de toleranță; în personalitatea oricărei prostituate există un întreg bordel, etc. Fiecare din aceste persoane pe care le purtăm în propria noastră personalitate, are problemele sale și compromisurile sale.

Oameni trăind în interiorul oamenilor, persoane trăind înăuntrul persoanelor; acest lucru este indiscutabil, incontestabil. Ceea ce este grav în toate acestea este faptul că fiecare din aceste persoane sau euri care trăiesc în interiorul nostru, vin din existențe trecute și au obligații determinate. Eul

care în existența trecută a avut o aventură amoroasă la vârsta de treizeci de ani, în noua existență va aștepta acea vârstă pentru a se manifesta, iar în momentul acela va căuta persoana iluziilor sale, se va pune în contact telepatic cu ea și în cele din urmă va veni reîntâlnirea și repetarea scenei.

Eul care la vârsta de patruzeci de ani a avut un proces pentru bunuri materiale, în noua existență va aștepta acea vârstă pentru a repeta aceeași slăbiciune. Eul care la vârsta de douăzeci și cinci de ani s-a bătut cu un om într-o cârciumă sau într-un bar, va aștepta în noua existență să aibă iar douăzeci și cinci de ani pentru a-și căuta adversarul și a repeta tragedia.

Eurile diferiților subiecți se caută reciproc prin intermediul undelor telepatice și apoi se reîntâlnesc pentru a repeta mecanic aceleași evenimente. Aceasta este în realitate mecanicitatea Legii Recurenței; aceasta este tragedia vieții. De-a lungul miilor de ani diversele personaje se reîntâlnesc pentru a retrăi aceleași drame, comedii și tragedii. Persoana umană nu este decât o mașină în serviciul acestor euri cu atâtea angajamente.

Cel mai rău lucru din toată această problemă este că toate aceste obligații ale oamenilor pe care îi purtăm în interiorul nostru, se îndeplinesc fără ca înțelegerea noastră să aibă vreo informație prealabilă. Personalitatea noastră umană pare, în acest sens, o căruță trasă de numeroși cai. Există vieți cu o repetiție foarte exactă, existențe recurente care niciodată nu se modifică. În nici un chip nu s-ar putea repeta comediile, dramele și tragediile vieții pe ecranul existenței dacă nu ar exista actorii.

Actorii tuturor acestor scene sunt eurile pe care le purtăm înăuntrul nostru și care provin din existențe trecute. Dacă dezintegrăm eurile mâniei, scenele tragice ale violenței se sfârșesc în mod inevitabil. Dacă reducem la praf cosmic agenții secreți ai lăcomiei, problemele acesteia se termină complet. Dacă anihilăm eurile desfrâului, scenele de bordel și de morbiditate iau sfârșit. Dacă reducem la cenușă personajele secrete ale invidiei, evenimentele acesteia vor înceta radical. Dacă ucidem eurile orgoliului, vanității, îngâmfării, autoimportanței, scenele ridicole ale acestor defecte vor înceta, din lipsă de actori. Dacă eliminăm din psihicul nostru factorii lenei, inerției, moleșelii, scenele îngrozitoare ale acestui tip de defecte, nu s-ar mai putea repeta, din lipsă de actori. Dacă

pulverizăm eurile dezgustătoare ale gurmandismului, ale lăcomiei, din cauza lipsei de actori, banchetele, bețiile, etc., vor lua sfârșit.

Întrucât aceste multiple euri acționează lamentabil în diferitele niveluri ale Ființei, este necesar să cunoaștem cauzele, originea și procedeele cristice care în cele din urmă vor trebui să ne conducă la moartea eului însuși și la eliberarea finală.

A-l studia pe Cristosul intim, a studia esoterismul cristic, este fundamental atunci când vrem să provocăm în noi o schimbare radicală și definitivă; și asta vom studia în următoarele capitole.

▫ *Capitolul 23* ▫

CRISTOSUL INTIM ▫

Cristos este Focul Focului, Flacăra Flăcării, Semnătura Astrală a Focului. Pe Crucea Martirului de pe Golgota este definit Misterul lui Cristos cu un singur cuvânt ce constă din patru litere: INRI (Ignis Natura Renovatur Integra — Focul Reînnoiește Neîncetat Natura).

Venirea Cristosului în inima omului, ne transformă radical. Cristos este LOGOSUL SOLAR, Unitate Multiplă perfectă.

Cristos este viața ce palpită în universul întreg, este ceea ce este, ceea ce întotdeauna a fost și ceea ce veșnic va fi.

Multe s-au spus despre Drama Cosmică; incontestabil, această Dramă este constituită din cele patru evanghelii. Ni s-a spus că Drama Cosmică a fost adusă pe Pământ de Elohimi; Marele Domn al Atlantidei a reprezentat această Dramă în carne și oase.

Marele KABIR Iisus de asemenea a trebuit să reprezinte aceeași Dramă în mod public pe Pământul Sfânt.

Chiar dacă Cristos s-ar naște de o mie de ori în Betleem, nu ar servi la nimic dacă nu se naște și în inima noastră.

Chiar de-ar fi murit și înviat a treia zi din morți, la nimic nu ar servi aceasta dacă nu moare și nu învie și în noi.

A încerca să descoperim natura și esența focului înseamnă să încercăm să-l descoperim pe Dumnezeu, a cărui prezență reală întotdeauna s-a revelat sub aparența focului.

Rugul aprins (Exodul, 3:2) și incendiul de pe Sinai, când a fost proclamat Decalogul (Exodul, 19:18), sunt două manifestări prin care Dumnezeu i-a apărut lui Moise. Sfântul Ioan îl descrie pe Domnul Universului sub figura unei Ființe de Jasp și Sardonix,

de culoarea flăcării, așezat pe un Tron incandescent și fulgerător (Apocalipsa, 4:3-5). Dumnezeul nostru este un Foc Mistuitor, scrie Sfântul Pavel în Epistola către Evrei.

Cristosul Intim, Focul Ceresc, trebuie să se nască în noi și se naște într-adevăr când am avansat suficient în munca psihologică.

Cristosul Intim trebuie să elimine din Natura noastră Psihologică, înseși cauzele erorii: EURILE CAUZĂ.

Nu ar fi posibilă dizolvarea cauzelor EGOULUI, câtă vreme Cristosul Intim nu s-a născut în noi.

Focul viu și filosofal, Cristosul Intim, este Focul Focului, puritatea purității.

Focul ne învăluie și ne scaldă din toate părțile, vine spre noi prin aer, prin apă și chiar prin pământ, care sunt păstrătorii săi și diversele sale vehicule.

Focul Ceresc trebuie să se cristalizeze în noi, este Cristosul Intim, Mântuitorul nostru interior profund.

Domnul Intim trebuie să ia asupra lui întregul nostru Psihic, cei Cinci Cilindri ai mașinii organice, toate procesele noastre Mentale, Emoționale, Motorii, Instinctive, Sexuale.

◻ *Capitolul 24* ◻
MUNCA CRISTICĂ ◻

Cristosul Intim apare în interior în munca relaționată cu dizolvarea Eului Psihologic. În mod evident, Cristosul interior sosește doar în momentul culminant al eforturilor noastre intenționate și suferințelor voluntare.

Venirea focului Cristic este evenimentul cel mai important din propria noastră viață. Cristosul intim își asumă atunci toate procesele noastre mentale, emoționale, motorii, instinctive și sexuale. Incontestabil, Cristosul intim este salvatorul nostru interior profund. El, fiind perfect, intrând în noi ar părea imperfect; fiind cast, ar părea ca și cum nu ar fi cast; fiind drept, ar părea ca și cum nu ar fi drept.

Aceasta este asemănător cu diferitele reflectări ale luminii. Dacă folosim ochelari albaștri, totul ni se va părea albastru, iar dacă îi folosim de culoare roșie, vom vedea toate lucrurile în această culoare.

El, chiar dacă este alb, văzut din afară, fiecare îl va vedea prin lentila psihologică cu care privește; de aceea problema e că oamenii văzându-l, nu-l văd.

Luând asupra sa toate procesele noastre psihologice, Domnul perfecțiunii suferă nespus. Devenit om între oameni, trebuie să treacă prin multe probe și să suporte tentații de nedescris.

Tentația este foc, triumful asupra tentației este lumină.

Inițiatul trebuie să învețe să trăiască primejdios; așa stă scris, aceasta Alchimiștii o știu. Inițiatul trebuie să străbată cu fermitate Calea Tăișului de Cuțit; de o parte și de alta a dificilului drum, există prăpăstii înspăimântătoare. Pe calea dificilă a dizolvării Egoului, există drumuri complexe care își au rădăcina chiar în drumul real.

În mod evident, din Cărarea Tăișului de Cuțit se desprind multiple cărări ce nu duc nicăieri; unele dintre ele ne duc în abis și în disperare. Există căi ce ne-ar putea preschimba în domni ai anumitor zone din Univers, dar care nicidecum nu ne-ar aduce înapoi în sânul Eternului Tată Cosmic Comun.

Există cărări fascinante, de o sfântă aparență, inefabile, din nefericire, ne pot conduce doar spre involuția scufundată din lumile infernale.

În munca de dizolvare a Eului, avem nevoie să ne încredințăm pe deplin Cristosului Interior.

Uneori, apar probleme cu rezolvare dificilă; deodată drumul se pierde în labirinturi inexplicabile și nu mai știm pe unde continuă; doar ascultarea absolută de Cristosul Interior și de Tatăl care se află în secret, ne poate călăuzi înțelept în astfel de cazuri.

Cărarea Tăișului de Cuțit este plină de pericole înăuntru și în afară. Morala convențională nu servește la nimic; morala este sclava obiceiurilor, a epocii, a locului. Ceea ce a fost moral în epoci trecute, acum se dovedește imoral; ceea ce a fost moral în Evul Mediu, pentru aceste vremuri moderne este imoral. Ceea ce este moral într-o țară, în alta este imoral, etc.

În munca de dizolvare a Egoului, se întâmplă că uneori, când credem că mergem foarte bine, se dovedește că mergem foarte rău.

Schimbările sunt indispensabile în timpul înaintării esoterice, însă oamenii reacționari rămân îmbuteliați în trecut; se pietrifică în timp și tună și fulgeră împotriva noastră pe măsură ce realizăm progrese psihologice profunde și schimbări radicale.

Oamenii nu suportă schimbările Inițiatului, vor ca acesta să continue împietrit în trecut. Orice schimbare pe care ar realiza-o Inițiatul e clasificată imediat ca imorală.

Privind lucrurile din acest unghi, la lumina muncii cristice, putem evidenția în mod clar, ineficacitatea diverselor coduri de morală care au fost scrise în lume.

Incontestabil, Cristosul manifestat și totuși, ascuns, în inima omului real, asumându-și diversele noastre stări psihologice, fiind necunoscut pentru oameni, este de fapt calificat drept crud, imoral și pervers. Este paradoxal că oamenii îl adoră pe Cristos și totuși îi atribuie calificative atât de oripilante. Evident, oamenii inconștienți și adormiți vor doar un Cristos istoric, antropomorf, al statuilor și dogmelor de nezdruncinat, la care să-și poată adapta cu ușurință toate codurile lor de morală greoaie și învechite și toate prejudecățile și condițiile lor.

Oamenii nu-l pot concepe niciodată pe Cristosul Intim în inima omului; mulțimile îl adoră doar pe Cristosul statuie și atâta tot.

Când cineva le vorbește mulțimilor, când cineva le declară cruda realitate a Cristosului revoluționar, a Cristosului roșu, a Cristosului rebel, imediat primește calificative precum următoarele: blasfemator, eretic, ticălos, profanator, nelegiuit, etc. Așa sunt mulțimile, întotdeauna inconștiente, întotdeauna adormite. Acum vom înțelege de ce Cristos crucificat pe Golgota exclamă cu toate forțele sufletului său: „Tatăl meu, iartă-i căci nu știu ce fac!”.

Cristos în sine însuși, fiind unul, apare ca fiind mai mulți; de aceea s-a spus că este unitate multiplă perfectă.

Celui ce știe, cuvântul îi dă putere; nimeni nu l-a rostit, nimeni nu-l va rosti, decât doar cel ce ÎL ARE ÎNCARNAT. A-l încarna este fundamental în munca avansată asupra Eului pluralizat.

Domnul perfecțiunii lucrează în noi pe măsură ce facem eforturi conștiente în munca asupra noastră înșine. Este înspăimântător de dureroasă munca pe care Cristosul Intim trebuie să o realizeze în propriul nostru psihic.

Cu adevărat că Maestrul nostru interior trebuie să-și trăiască întregul drum al crucii, chiar în profunzimea propriului nostru suflet.

Stă scris: „Dumnezeu dă omului, dar în traistă nu-i bagă”. De asemenea este scris: „Ajută-te și eu te voi ajuta”.

Să o implorăm pe Divina Mamă Kundalini este fundamental atunci când este vorba să dizolvăm agregate psihice indezirabile, totuși Cristosul Intim, în profunzimile cele mai adânci ale noastre, acționează în mod înțelept, în acord cu propriile responsabilități pe care el le ia pe umerii săi.

▫ Capitolul 25 ▫
DRUMUL DIFICIL ▫

Indiscutabil, există în noi înșine o latură obscură pe care nu o cunoaștem sau nu o acceptăm; trebuie să îndreptăm lumina conștiinței spre această parte întunecată din noi înșine.

Tot scopul studiilor noastre Gnostice este de a face cunoașterea de sine însuși să devină tot mai conștientă. Când în noi înșine avem multe lucruri pe care nu le cunoaștem, nici nu le acceptăm, atunci acele lucruri ne complică teribil viața și provoacă într-adevăr tot felul de situații ce ar putea fi evitate prin cunoașterea de sine.

Cel mai rău din toate acestea este că proiectăm acea latură necunoscută și inconștientă a noastră asupra altor persoane și atunci o vedem în ele. De exemplu, le vedem ca și cum ar fi mincinoase, infidele, meschine, etc., în funcție de ceea ce purtăm în interiorul nostru.

Gnoza spune în legătură cu aceasta, că trăim într-o parte foarte mică din noi înșine, fapt pentru care conștiința noastră se extinde doar pe o parte foarte limitată din noi înșine. Intenția muncii esoterice Gnostice este cea de a mări clar propria noastră conștiință.

Fără îndoială, câtă vreme nu suntem bine relaționați cu noi înșine, nu vom fi bine relaționați nici cu ceilalți, iar rezultatul vor fi conflicte de tot felul. Este indispensabil să devenim mult mai conștienți de noi înșine prin intermediul observării directe de sine. O regulă Gnostică generală în munca esoterică gnostică, este că atunci când nu ne înțelegem cu vreo persoană, putem fi siguri că acesta este chiar aspectul împotriva căruia este necesar să lucrăm asupra noastră înșine.

Ceea ce criticăm atât de mult la alții este ceea ce zace în latura obscură din noi înșine și pe care nu o cunoaștem și nici nu vrem să o recunoaștem. Când suntem într-o asemenea situație, latura obscură din noi este foarte mare, dar când lumina

autoobservării iluminează această latură întunecată, conștiința crește prin intermediul cunoașterii de sine.

Aceasta este Cărarea Tăișului de Cuțit, mai amară ca fierea; mulți pornesc pe ea, foarte puțini sunt cei care ajung la capăt.

Așa cum Luna are o față ascunsă care nu se vede, o față necunoscută, tot așa se întâmplă și cu Luna Psihologică pe care o purtăm în interiorul nostru. Evident, această Lună Psihologică este formată din Ego, Eu, Eul Însuși, Sinele Însuși. În această Lună Psihologică cărăm elemente inumane care înspăimântă, care îngrozesc și pe care în nici un chip nu am accepta că le avem.

Aspru este drumul acesta al AUTOREALIZĂRII INTIME A FIINȚEI! Câte prăpăstii! Ce situații dificile! Ce labirinturi oribile! Uneori, după multe întorsături și cotituri, urcușuri înfiorătoare și coborâșuri extrem de periculoase, drumul interior se pierde în deșerturi de nisip, nu se știe pe unde continuă și nici o rază de lumină nu-l luminează.

Cărare plină de pericole pe dinăuntru și pe dinafară; drum de mistere de nedescris, unde nu suflă decât o adiere de moarte. Pe acest drum interior, când cineva crede că merge foarte bine, în realitate, merge foarte rău. Pe acest drum interior, când credem că mergem foarte rău, se întâmplă că mergem foarte bine. Pe acest drum secret există momente în care nici nu mai știm ce este bine nici ce este rău. Ceea ce în mod normal este interzis, uneori se dovedește a fi just; așa este drumul interior...

Toate codurile morale, pe drumul interior sunt inutile; o frumoasă maximă sau un frumos precept moral, în momente determinate, se pot converti într-un obstacol foarte serios pentru Autorealizarea Intimă a Ființei.

Din fericire Cristosul Intim din însăși profunzimea Ființei noastre, lucrează intens, suferă, plânge, dezintegrează elemente extrem de periculoase pe care le purtăm în interiorul nostru.

Cristosul se naște ca un copil în inima omului, dar pe măsură ce elimină elementele indezirabile pe care le purtăm în interior, va crește puțin câte puțin până ce se va converti într-un om complet.

▫ Capitolul 26 ▫
CEI TREI TRĂDĂTORI ▫

În munca interioară profundă, pe terenul strictei autoobservări psihologice, trebuie să trăim în mod direct toată drama cosmică. Cristosul Intim trebuie să elimine toate elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru. În profunzimile noastre psihologice, multiplele agregate psihice strigă cerând crucificarea domnului interior.

Incontestabil, fiecare dintre noi îi poartă în psihicul său pe cei trei trădători. Iuda, demonul dorinței; Pilat, demonul minții; Caiafa, demonul relei voințe. Acești trei trădători îl crucifică pe Domnul Perfecțiunilor în însăși profunzimea sufletului nostru. Este vorba de trei tipuri specifice de elemente inumane, fundamentale în drama cosmică.

Fără îndoială, amintita dramă a fost mereu trăită în secret în profunzimile conștiinței superlative a Ființei. Drama cosmică nu aparține exclusiv Marelui Kabir Iisus cum își închipuie întotdeauna ignoranții cultivați. Inițiații tuturor vremurilor, Maeștrii tuturor veacurilor, au trebuit să trăiască drama cosmică înăuntrul lor înșiși, aici și acum. Totuși, Iisus, Marele Kabir, a avut cutezanța să reprezinte această dramă intimă în mod public, în stradă și la lumina zilei, pentru a dezvălui sensul inițierii tuturor ființelor umane, fără distincție de rasă, sex, castă ori culoare.

Este minunat să existe cineva care, în mod public, să predea drama intimă tuturor popoarelor pământului. Cristosul Intim, nefiind desfrânat, trebuie să elimine din el însuși elementele psihologice ale desfrâului. Cristosul Intim, fiind în sine însuși pace și iubire, trebuie să elimine din el însuși elementele indezirabile ale mâniei. Cristosul Intim, nefiind un lacom, trebuie să elimine din sine însuși elementele indezirabile ale lăcomiei. Cristosul Intim, nefiind invidios, trebuie să elimine din sine însuși agregatele psihice ale invidiei. Cristosul Intim fiind umilință perfectă, modestie infinită, simplitate absolută, trebuie să elimine din el însuși dezgustătoarele elemente ale orgoliului, ale vanității, ale îngâmfării.

Cristosul Intim, cuvântul, Logosul Creator, trăind mereu în constantă activitate, trebuie să elimine din interiorul nostru, din el însuși și prin el însuși, elementele indezirabile ale inerției, ale lenei, ale stagnării.

Domnul Perfecțiunii, deprins cu toate posturile, cumpătat, niciodată prieten al bețiilor și al marilor banchete, trebuie să elimine din el însuși abominabilele elemente ale gurmandismului.

Stranie simbioză cea a Cristosului-Iisus, Cristosul-Om; neobișnuit amestec a ceea ce este divin și ceea ce este uman, a ceea ce este perfecțiune și ceea ce este imperfecțiune; probă mereu constantă pentru Logos.

Lucrul cel mai interesant din toate acestea este că Cristosul secret este întotdeauna un triumfător, cineva care învinge permanent tenebrele, cineva care elimină tenebrele din interiorul său însuși, aici și acum.

Cristosul Secret este Domnul Marii Rebeliuni, respins de preoții, de bătrânii și de scribii templului. Preoții îl urăsc; adică, nu-l înțeleg, vor ca Domnul Perfecțiunilor să trăiască exclusiv în cadrul vremii, în acord cu dogmele lor de nezdruncinat. Bătrânii, adică locuitorii pământului, bunii stăpâni ai casei, oamenii chibzuiți, oamenii cu experiență, îl detestă pe Logos, pe Cristosul Roșu, pe Cristosul Marii Rebeliuni, pentru că acesta iese din rândul lumii, din obiceiurile și tradițiile lor învechite, reacționare și încremenite în trecut.

Scribii templului, șarlatanii intelectului îl detestă pe Cristosul Intim pentru că acesta este antiteza Anticristului, dușmanul declarat al acelei întregi gropi de gunoi de teorii universitare ce abundă atât de mult pe piețele de trupuri și suflete.

Cei trei trădători îl urăsc de moarte pe Cristosul Secret și îl duc la moarte în interiorul nostru, în propriul nostru spațiu psihologic.

Iuda, demonul dorinței, îl vinde mereu pe domnul pentru treizeci de monede de argint, adică pentru băutură, bani, renume, vanități, fornicații, adultere, etc.

Pilat, demonul minții, întotdeauna se spală pe mâini, mereu se declară nevinovat, niciodată nu este de vină, tot timpul se justifică în fața lui însuși și în fața celorlalți, caută subterfugii, scăpări pentru a se eschiva de propriile responsabilități, etc.

Caiafa, demonul relei voințe, îl trădează neîncetat pe Domnul în noi înșine; adorabilul Intim îi dă bastonul pentru a-i păzi oile, totuși, cinicul trădător convertește altarul într-un pat

de plăceri, fornică neîncetat, adulterează, vinde sacramentele, etc.

Acești trei trădători îl fac să sufere în secret pe adorabilul domn Intim fără pic de milă.

Pilat îi pune coroană de spini pe tâmple, eurile răutăcioase îl biciuiesc, îl insultă, îl blestemă în spațiul psihologic intim, fără nici un fel de compasiune.

▫ *Capitolul 27* ▫
EURILE-CAUZĂ ▫

Multiplele elemente subiective ce constituie egoul au rădăcini cauzale. Eurile-cauză sunt legate de legile Cauzei și Efectului. Evident nu poate exista cauză fără efect, nici efect fără cauză; acest lucru este indiscutabil, indubitabil. Ar fi de neconceput eliminarea diferitelor elemente inumane pe care le purtăm în interiorul nostru, dacă nu am elimina radical cauzele intrinsece ale defectelor noastre psihologice.

Evident eurile-cauză sunt intim asociate cu anumite datorii karmice. Numai căința cea mai profundă și respectivele negocieri cu Domnii Legii, ne pot da fericirea de a obține dezintegrarea tuturor acelor elemente cauzale și într-un fel sau altul, ne pot conduce la eliminarea definitivă a elementelor indezirabile.

Cauzele intrinsece ale erorilor noastre, cu siguranță pot să fie eradicate din noi înșine grație muncilor eficiente ale Cristosului Intim. Evident că eurile-cauză obișnuiesc să fie de o complexitate înspăimântător de dificilă. Exemplu: un student esoterist ar putea fi înșelat de instructorul său și în consecință, un astfel de neofit ar deveni sceptic. În acest caz concret, eul-cauză care ar produce asemenea eroare, nu ar putea fi dezintegrat decât prin suprema căință intimă și prin negocieri esoterice foarte speciale.

Cristosul Intim lucrează intens în interiorul nostru, eliminând pe baza unor munci conștiente și suferințe voluntare, toate acele cauze secrete ale erorilor noastre.

Domnul perfecțiunilor trebuie să trăiască în intimele noastre profunzimi întreaga dramă cosmică. Am rămâne înmărmuriți dacă am contempla în lumea cauzală toate torturile prin care trece Domnul Perfecțiunilor. În lumea cauzală, Cristosul tainic trece prin toate amărăciunile de nedescris de pe via crucis a sa. Indubitabil, Pilat se spală pe mâini și se justifică,

dar în final îl condamnă pe adorabil la moartea pe cruce.

Se dovedește extraordinară pentru inițiatul prezicător ascensiunea pe Golgota. Fără îndoială conștiința solară integrată cu Cristosul Intim, crucificată pe crucea maiestuoasă a calvarului, pronunță fraze teribile care ființelor umane nu le este dat să le-nțeleagă.

Fraza finală (Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredințez spiritul), este urmată de fulgere și tunete și de mari cataclisme. Ulterior, Cristosul Intim, după coborârea de pe cruce, este depus în Sfântul său Mormânt. Prin intermediul morții, Cristosul Intim ucide moartea. Mult după aceea, Cristosul Intim trebuie să învie în noi. Incontestabil, învierea Cristică vine să ne transforme radical.

Orice Maestru Înviat deține puteri extraordinare asupra focului, aerului, apei și pământului. Fără îndoială, Maeștrii Înviați dobândesc nemurirea, nu doar psihologică ci și corporală.

Iisus, Marele Kabir, trăiește încă cu același corp fizic pe care l-a avut pe Pământul Sfânt; Contele Saint Germain, care transmuta plumbul în aur și făcea diamante de cea mai bună calitate de-a lungul secolelor XV, XVI, XVII, XVIII, etc., trăiește încă și astăzi. Enigmaticul și puternicul Conte Cagliostro, care a uimit într-atât Europa cu puterile sale în secolele XVI, XVII și XVIII, este un Maestru Înviat și încă își păstrează același corp fizic.

▫ *Capitolul 28* ▫
SUPRAOMUL ▫

Un codex din Anahuac spunea: „Zeii i-au creat pe oameni din lemn și după ce i-au creat i-au unit cu divinitatea”, dar apoi adaugă: „Nu toți oamenii au reușit să se integreze cu divinitatea”. Indiscutabil, mai întâi trebuie creat omul înainte de a-l putea integra cu realul.

Animalul intelectual în mod greșit numit om, în nici un caz nu este omul. Dacă comparăm omul cu animalul intelectual, putem atunci verifica prin noi înșine faptul concret că, deși animalul intelectual seamănă fizic cu omul, din punct de vedere psihologic este absolut diferit.

Din păcate, toți gândesc în mod eronat, se cred oameni și se consideră ca atare. Mereu am crezut că omul este regele creației; animalul intelectual, până în prezent, nu a demonstrat că ar fi nici măcar propriul său rege; dacă nu este rege al

propriilor sale procese psihologice, dacă nu le poate dirija după voință, cu atât mai puțin va putea guverna natura.

În nici un chip n-am putea accepta omul convertit în sclav, incapabil să se conducă pe el însuși și preschimbat într-o jucărie a forțelor bestiale ale naturii. Ori suntem regi ai universului, ori nu suntem; în acest ultim caz, incontestabil, rămâne demonstrat faptul concret că nu s-a ajuns încă la stadiul de om. În glandele sexuale ale animalului intelectual, Soarele a depus germenii pentru om. Evident, asemenea germeni se pot dezvolta sau se pot pierde definitiv.

Dacă vrem ca acești germeni să se dezvolte, este indispensabil să cooperăm cu efortul pe care Soarele îl face pentru a crea oameni. Omul autentic trebuie să lucreze intens cu scopul evident de a elimina din el însuși elementele indezirabile pe care le poartă în interior. Dacă omul real nu va elimina din el însuși aceste elemente, va eșua în mod lamentabil; se va converti într-un avorton al Mamei Cosmice, într-un eșec. Omul care lucrează cu adevărat asupra lui însuși, cu scopul de a-și trezi conștiința, se va putea integra cu divinul.

În mod cert, omul solar integrat cu divinitatea, se convertește de fapt și de drept în SUPRA-OM. Nu este atât de ușor să ajungem la SUPRA-OM. Fără îndoială, drumul care conduce la SUPRA-OM se află dincolo de bine și de rău.

Un lucru este bun atunci când ne convine și rău când nu ne convine. Și în cadența versurilor se ascunde delictul. Există multă virtute în cel rău și multă răutate în cel virtuos.

Drumul ce conduce la SUPRA-OM este Calea Tăișului de Cuțit; această cale este plină de pericole pe dinăuntru și pe dinafară.

Răul este periculos, binele deopotrivă este periculos; înspăimântătorul drum se află dincolo de bine și de rău, este teribil de crunt. Orice cod de morală ne poate opri din mersul spre SUPRA-OM. Atașamentul de cutare sau cutare lucruri din trecut, de cutare sau cutare scene, ne poate opri pe drumul ce duce până la SUPRA-OM. Normele, procedeele, oricât de înțelepte ar fi, dacă se află închise în vreun fanatism, în vreo prejudecată sau în vreun concept, ne pot împiedica în înaintarea spre SUPRAOM. SUPRA-OMUL distinge ceea ce este rău de ceea ce este bun și ceea ce este bun de ceea ce este rău; apucă spada justiției cosmice și se află dincolo de bine și de rău.

SUPRA-OMUL, având eliminate din el însuși toate valorile bune și rele, s-a preschimbat în ceva ce nimeni nu înțelege, este fulgerul, este flacăra spiritului universal de viață strălucind pe chipul unui Moise.

La fiecare popas al drumului, un anahoret îi oferă darurile sale SUPRA-OMULUI, dar acesta își continuă drumul dincolo de bunele intenții ale anahoreților.

Ceea ce au spus oamenii sub porticul sacru al templelor conține multă frumusețe, dar SUPRA-OMUL este dincolo de spusele pioase ale oamenilor. SUPRA-OMUL este fulgerul iar cuvântul său este tunetul ce dezintegrează puterile binelui și ale răului.

SUPRA-OMUL strălucește în tenebre, dar ele urăsc SUPRA-OMUL.

Mulțimile califică SUPRA-OMUL drept pervers pentru simplul fapt că nu se încadrează în dogmele indiscutabile, nici în frazele pioase, nici în morala sănătoasă a oamenilor serioși.

Oamenii detestă SUPRA-OMUL și îl răstignesc între criminali pentru că nu-l înțeleg, pentru că îl judecă privindu-l prin lentila psihologică a ceea ce se consideră sfânt, chiar dacă este rău.

SUPRA-OMUL este ca și trăsnetul ce cade asupra perverșilor sau ca și sclipirea a ceva ce nu se înțelege și ce se pierde apoi în mister.

SUPRA-OMUL nu este nici sfânt, nici pervers, se află dincolo de sfințenie și de perversitate; dar oamenii îl califică drept sfânt sau pervers.

SUPRA-OMUL strălucește pentru un moment în întunericul acestei lumi iar apoi dispare pentru totdeauna. În interiorul SUPRA-OMULUI strălucește mistuitor Cristosul Roșu, Cristosul Revoluționar, Domnul Marii Rebeliuni.

□ Capitolul 29 □
SFÂNTUL GRAAL □

Sfântul Graal strălucește în noaptea profundă a tuturor vremurilor. Cavalerii Evului Mediu, în epoca cruciadelor, au căutat zadarnic Sfântul Graal pe Pământul Sfânt dar nu l-au găsit.

Când Profetul Avraam s-a întors din războiul împotriva regilor Sodomei și Gomorei, se spune că l-a întâlnit pe Melchisedec, Geniul Pământului. Neîndoielnic acea Mare Ființă

trăia într-o fortăreață situată exact pe locul în care mai târziu a fost înălțat Ierusalimul, orașul iubit al Profeților. Legenda veacurilor spune, iar asta zeii și oamenii o știu, că Avraam a celebrat Ungerea Gnostică prin împărțirea pâinii și a vinului în prezența lui Melchisedec. Nu este de prisos să afirmăm că Avraam a oferit atunci lui Melchisedec zeciuielile și roadele dintâi, precum stă scris în Cartea Legii. Avraam a primit din mâinile lui Melchisedec, Sfântul Graal; mult mai târziu în timp, această cupă a ajuns în templul din Ierusalim.

Fără îndoială că Regina din Saba a servit ca mijlocitoare pentru acest fapt. Ea s-a înfățișat înaintea Regelui Solomon cu Sfântul Graal și după ce l-a supus unor riguroase încercări, i-a încredințat atât de mult prețuitul odor.

Marele Kabir Iisus a băut din această cupă în timpul ceremoniei sacre a cinei celei de taină precum stă scris în cele Patru Evanghelii.

Iosif din Arimateea a umplut Potirul cu sângele ce țâșnea din rănile Adorabilului pe Muntele Căpățânii. Când poliția romană a răscolit locuința amintitului Senator, n-a găsit acest prețios giuvaier. Senatorul roman, nu numai că a ascuns atât de prețioasa comoară, ci, în plus, a păstrat împreună cu ea, sub pământ, lancea lui Longinus, cu care centurionul roman a străpuns coasta Domnului.

Iosif din Arimateea a fost închis într-o oribilă temniță pentru că nu a vrut să predea Sfântul Graal. Când amintitul Senator a ieșit din închisoare, a plecat spre Roma ducând cu el Sfântul Graal. Ajuns la Roma, Iosif din Arimateea a găsit persecuția lui Nero împotriva Creștinilor și s-a dus pe malurile Mediteranei. Într-o noapte, în vis, i-a apărut un înger și i-a spus: „Acest potir are o mare putere, pentru că în el se află sângele Mântuitorului Lumii”. Iosif din Arimateea, ascultând de poruncile îngerului, îngropă acel potir într-un templu din Montserrat, Catalonia, Spania. Cu timpul, acel potir s-a făcut nevăzut împreună cu templul și o parte a muntelui.

Sfântul Graal este vasul lui Hermes, cupa lui Solomon, urna prețioasă a tuturor templelor de mistere.

Din Chivotul Legământului nu lipsea nicicând Sfântul Graal sub forma cupei sau gomor-ului, înăuntrul căruia se afla depozitată mana deșertului.

Sfântul Graal alegorizează în mod accentuat YONI-ul

feminin; în această sfântă cupă se află nectarul nemuririi, Soma misticilor, suprema băutură a Zeilor Sfinți.

Cristosul Roșu bea din Sfântul Graal în ceasul suprem al cristificării, așa stă scris în Evanghelia Domnului. Sfântul Graal nu lipsește niciodată de pe altarul templului. Evident Sacerdotul trebuie să bea vinul luminii din Cupa Sfântă. Ar fi absurd să presupunem un templu al misterelor din care să lipsească cupa binecuvântată a tuturor vremurilor.

Acest lucru ne amintește de Ginebra, Regina Jinașilor, cea care îi turna lui Lancelot vinul în cupele delicioase ale lui SUFRA și MANTI.

Zeii nemuritori se hrănesc cu băutura conținută în Cupa Sfântă; aceia care urăsc Cupa Binecuvântată, hulesc împotriva Spiritului Sfânt.

Supra-Omul trebuie să se alimenteze cu nectarul nemuririi conținut în potirul divin al templului. Transmutarea energiei creatoare este fundamentală când vrem să bem din Vasul Sfânt.

Cristosul Roșu, întotdeauna revoluționar, întotdeauna rebel, veșnic eroic, veșnic triumfător, închină în cinstea Zeilor, bând din potirul de aur.

Ridicați bine cupa voastră și aveți grijă să nu vărsați nici măcar o singură picătură din prețiosul vin. Amintiți-vă că lozinca și deviza noastră este THELEMA (voință).

Din adâncul potirului, simbolică imagine a organului sexual feminin, țâșnesc flăcări ce strălucesc pe chipul aprins al Supra-Omului. Zeii inefabili ai tuturor galaxiilor beau întotdeauna băutura nemuririi din potirul etern. Frigul lunar produce involuții în timp; este necesar să bem vinul sacru al luminii din vasul sfânt al Alchimiei. Purpura regilor sacri, coroana regală și aurul înflăcărat, sunt doar pentru Cristosul Roșu.

Domnul Fulgerului și al Tunetului apucă cu dreapta sa Sfântul Graal și bea vinul de aur pentru a se hrăni.

Cei ce varsă Vasul lui Hermes în timpul copulației chimice, se convertesc de fapt în creaturi infraumane ale lumii subpământene.

Tot ceea ce am scris aici este amplu dezvoltat în cartea mea intitulată „Căsătoria Perfectă”.